ΕΤΟΣ ΣΤ'.— ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.
ΤΕΥΧΟΣ 140ν
Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ Δρ. 16.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1905
ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 101
Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ Φρ. 20.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἑορτάζομεν καὶ πάλιν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο σχετικὸν τοῦ βίου αὐτοῦ διερχόμεθα ἄνευ σχολίων, ἄνευ μελέτης καὶ ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης πρὸς τὴν περίστασιν σοβαρότητος. Δὲν ἀρκεῖ δέ, φρονοῦμεν, διὰ τοὺς νομιζομένους λογικοὺς καὶ κριτικοὺς ἀνθρώπους, ἡ ἁπλῆ ἀνάμνησις, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη, διὰ νὰ μεταβάλωσιν ἁπλῶς τὸ εἶδος τῆς τροφῆς των ἐπί τινας ἡμέρας καὶ μετὰ ταύτας νὰ θύσωσι τῷ Βάκχῳ. Δὲν πρέπει, διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ἑορτῆς ταύτης νὰ περιορισθῇ τις εἰς τὰ κοσμικὰ ταῦτα καθήκοντα, οὔτε αἱ θρησκεῖαι ἐγένοντο ὡς ὁ θεάνθρωπος ἐδίδαξε καὶ ἐμαρτύρησεν ἁπλῶς διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοσμικὴν αὐτοῦ ἰδιότητα.

Τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προηγήθη ἐποχὴ ἐκλύσεως, μαρασμοῦ, ἀπιστίας, ἀδιαφορίας καὶ σκότους. Ὁ ἄνθρωπος διῆγεν ὡς κτῆνος, ὁ βίος αὐτοῦ διήρχετο ἀσκόπως καὶ τὸ μέλλον αὐτοῦ ἐλογίζετο ὡς μηδέν. Τουντεῦθεν ηὔξανον τὰ πάθη καὶ αἱ κακίαι, τὰ μίση καὶ αἱ ἀπιστίαι καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου παρηγκωνίζετο καὶ ἡ μέλλουσα αὐτοῦ ζωὴ δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψει.

Ἔδει λοιπὸν νὰ γεννηθῇ εἷς ἕτερος ἄνθρωπος μὲ δύναμιν καὶ πειθώ, μὲ γνώσεις καὶ ἐφόδια τοιαῦτα, ἅτινα νὰ μετατρέψουν τὰς ἐπικρατούσας τότε σφαλερὰς πεποιθήσεις Ἐκείνου, νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ προορισμοῦ του.

Καὶ ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὃν προεῖπον οἱ μάντεις, ἐπροφήτευσαν οἱ προφῆται καὶ ὑπεδέχθησαν ἅμα τῇ γεννήσει του μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας οἱ λαοί, ἐπροσκύνησαν οἱ μάγοι καὶ κατεδίωξαν εἶτα οἱ τοῦ κόσμου τότε βασιλεῖς καὶ οἱ ἐν ἁμαρτίαις καὶ ἀδικίαις βιοῦντες, προβλέποντες ὅτι ἡ ψευδὴς βασιλεία αὐτῶν ἤθελε καταρρεύσει πρὸ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐκπάγλου τῆς τοῦ οὐρανόθεν ἐκπεμπομένου θείου Διδασκάλου.

Ἐπαίροντο οἱ τότε ἰσχυροὶ τῆς γῆς, λογάδες, τιτλοῦχοι καὶ μεγιστᾶνες, ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς, ὅτι οἱ εἰς μέλλοντα Χριστὸν πιστεύοντες ἦσαν μωροὶ καὶ ἐσκοτισμένοι, ἀνόητοι καὶ ἀγροῖκοι καὶ ἀπηρνοῦντο πᾶσαν περὶ μέλλοντος ζωὴν καὶ ἀθανασίας ψυχῆς πεποίθησιν· ὁπόταν ὅμως ἤκουσαν, ὅτι ὁ μέλλων νὰ διδάξῃ τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἀνὴρ ἔφθασεν, ἐκπεμφθεὶς οὐρανόθεν, ἐθορυβήθησαν, ἐταράχθησαν, ἐπτοήθησαν.

Γεννᾶται λοιπὸν καὶ ἤδη πάλιν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ταράσσεται ὁ κόσμος.

Ἀλλὰ διατὶ πάλιν τοῦτο; καὶ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος;

Διότι ὑπάρχουν ἔτι ἄπιστοι καὶ ἄδικοι, ἀπατεῶνες καὶ κακοποιοί, ὑλισταὶ καὶ λυμεῶνες, μηδὲν πέραν τοῦ τάφου πιστεύ-

οντες καὶ πρὸ οὐδενὸς ἐγκοσμίου πτοούμενοι.

Ἐγεννήθη καὶ θὰ γεννᾶται κατ' ἔτος ὁ θεάνθρωπος, μέχρις ὅτου ὁ ἄνθρωπος ὡριμώτερον σκεφθῇ καὶ ἐμβριθέστερον τὸ γεγονὸς μελετήσῃ.

Διὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μανθάνομεν, ὅτι ὁ βίος ἡμῶν ἐξαπλοῦται καὶ δὴ πέραν τοῦ βίου τούτου καὶ ὅτι ἔχομεν στάδιον εὐρὺ ἐκεῖθεν νὰ διανύσωμεν. Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ τὸ ἐπικρατῆσαν πνεῦμα ἐν τῷ σώματι τοῦ θεανθρώπου, τοῦ γεννηθέντος συνῳδὰ πᾶσι τοῖς φυσικοῖς νόμοις καὶ λαβόντος πάντα τὰ φυσικὰ ἰδιώματα καὶ σωματικὰ προσόντα, προῆλθεν ἄνωθεν, ὡς δύναται νὰ προέλθῃ ἐν παντὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι πᾶν πνεῦμα, τέλειον ἢ ἀτελές, εὐφυὲς ἢ μωρόν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπροικίσθη ὑπὸ τοιούτου πνεύματος σοφίας, ὥστε πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα καὶ τελεσθέντα καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ἦσαν ἀπόρροια πνευματικῆς δυνάμεως, μόνον οὐρανόθεν ἐκπεμφθείσης. Καὶ διὰ τοῦτο ἐθαυμάσθη, ἐδοξάσθη, ἐλατρεύθη καὶ ἐπροσκυνήθη. Ἔδει ὅμως καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ μαρτυρήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ, διὰ νὰ νοηθῇ ἡ θεανθρώπησις καὶ μελετηθῇ ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπός.

Πλὴν τὴν σημασίαν, τὸν σκοπὸν καὶ βαρύτητα τῆς θεανθρωπήσεως καὶ πνευματικῆς ταύτης δράσεως ἐν Βιθηνίᾳ, δὲν ἠδυνήθησαν εἰσέτι νὰ ἐννοήσωσιν οἱ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, ἀστρολόγοι καὶ γεωλόγοι, φυσιολόγοι καὶ φυσιοδίφαι. Καταγίνονται δὲ νὰ διαλύσωσι τὸ φῶς καὶ τὸν ἄνεμον καὶ ν' ἀνεύρωσι τὰ μικρόβια τῶν νόσων καὶ δὲν κατώρθωσαν δυστυχῶς ἔτι νὰ καθορίσωσι τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ θεῖον.

Εἷς ἁπλοῦς Ναζωραῖος γεννηθεὶς ἐν τῇ πτωχείᾳ καὶ τῇ ἀσημότητι, τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ ἀνεχείᾳ, ἐδίδαξε τὴν ὑψηλοτέραν φιλοσοφίαν μετ' ἀνηκούστου ἀκριβείας καὶ εὐκρινείας καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐδοξάσθησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐφωτίσθησαν καὶ ὠφελήθησαν τόσοι λαοί, πήξαντες τὴν σημαίαν του εἰς βιβλίαριον ἀκαταμάχητον, ὅπερ ὠνόμασαν εὐαγγέλιον. Ἐν τούτοις δὲν βλέπομεν τὴν ἀξίαν ταύτην δεσπόζουσαν ὡς ἔδει, σήμερον τῶν Καρδιῶν. Χριστὸς ἐγεννήθη, λέγομεν καὶ οἱ πλεῖστοι, ἂν ὄχι ὅλοι, δὲν ἐννοοῦσι τὴν ἀληθῆ σημασίαν τοῦ πράγματος.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Τὸ πᾶν διέπει ἐν τῷ σύμπαντι τὸ πνεῦμα. Πνεῦμα ἀλάθητον καὶ πανίσχυρον ἦν ὁ Θεός, ὁ δημιουργὸς τοῦ παντὸς καὶ πνεῦμα ἐκ τοῦ ἰδίου ἐκπέμπεται τῷ ἀνθρώπῳ, ὁσάκις θέλει νὰ δοξασθῇ ἡ θέλησίς του. Τὸν γεννηθέντα θεάνθρωπον ἐπροίκισε δεόντως καὶ βαθμηδὸν ἀνδρούμενον κατέστησεν αὐτὸν κοινωνὸν πάντων τῶν θείων χαρισμάτων, δι' ὧν ἐδίδαξε καὶ διέδωκε τῇ ὑφηλίῳ τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας θεωρίας.

Διδάσκεταί τις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν τοῖς Λυκείοις καὶ Πανεπιστημίοις τὴν ἰατρικὴν καὶ νομικήν, τὴν θεολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ πολλῶν καθηγητῶν καὶ τῇ βοηθείᾳ ἀπείρων συγγραμμάτων καὶ ἐν τούτοις, ὅσω λείπει ἡ πνευματικὴ δύναμις καὶ χάρις, κατὰ τοσοῦτον εἶναι οὗτος ἀτελὴς καὶ ἀπαίδευτος.

Ὁ Ἰησοῦς οὐδαμοῦ ἴσως ἐδιδάχθη καὶ ἂν ἐδιδάχθη πεζῶς ἐν τοῖς ναοῖς, δὲν ὑπῆρχον τότε τὰ μέσα τῆς νῦν ἐποχῆς μας. Ἄρα φανερὸν καθίσταται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς παιδιόθεν ἦτο θεία δύναμις, ἦτο θεῖον τι πνεῦμα καὶ υἱὸς Θεοῦ.

Υἱὸς Θεοῦ λοιπὸν γεννᾶται ἑκάστοτε καὶ διὰ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ διδασκόμεθα, ὅτι ἐνταῦθα ὀδύνη καὶ πάθη, ματαιότης καὶ ἀδικίαι ἐπικρατοῦν καὶ δέον ν' ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὗτος διὰ τοῦ βίου αὐτοῦ καθιστᾶ ἡμᾶς προσεκτικοὺς ἐν τῇ μελλούσῃ πορείᾳ μας, καθόσον «οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Ἅδει Μετάνοια».

Ὁ Ἰησοῦς ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεώς του ἐδίδαξε τὴν ἀγάπην, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου, ὡς καὶ τὴν ἀνοχήν, τὸ ἔλεος καὶ τὴν ὑπομονήν.

Διατὶ λοιπὸν ἀδιαφοροῦμεν; ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς, τῆς ἁγιότητος καὶ τῆς ἐλπίδος;

Ἀκολουθήσωμεν αὐτόν!

Ἡ κάθοδος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς δὲν πρέπει νὰ παρατηρῆται μὲ ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ δέον τοῦ λοιποῦ καὶ ἐν πλήρει 19ῳ αἰῶνι ἢ νὰ ἀποσκορακισθῇ ἢ τοὐναντίον νὰ βεβαιωθῇ καὶ καταστῇ παρὰ τῆς Πολιτείας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Θεολογίας ἐν γένει σεβαστή. Δὲν χωρεῖ μέσος ὅρος. οὔτε δυναταί εἶσι πλέον μεμ-

ψιμοιρίαι, οὔτε ἀμφιβολίαι, οὔτε ὑποθέσεις, ἀλλ' οὔτε καὶ ὑρεκφυγαί.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἷς ἁπλοῦς ἀστὸς τῆς Βηθλεὲμ ἄνευ τίτλων καὶ αἵματος, ἄνευ ἰσχύος καὶ περγαμηνῶν, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς του ἐκήρυξε τὸ φῶς, τὴν ἀρετήν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀθανασίαν, διακηρύξας στεντορείως καὶ ἀπεριφράστως διὰ τῆς θείας φιλοσοφίας του τὴν πνευματικὴν δύναμιν, ἣν εἶχε καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πατρός του.

Ἡ διδασκαλία λοιπὸν τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ὡς τὴν διέγραψεν Ἐκεῖνος, δέον ἐπισήμως πλέον ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀδύνατος καὶ χίμαιρα, ἐνώπιον τῆς προόδου τοῦ νεωτέρου πνεύματος καὶ τῶν φωτοβόλων ἐπιστημῶν ἢ νὰ κατακτήσῃ τελείως τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι καιρὸς πλέον Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη, Κρίσις καὶ Πνεῦμα νὰ βαδίσωσι παραλλήλως, ὡς ἀπαιτοῦσι πάντες οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη, πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἄφθαρτον ζωήν!

Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη! Ἀκολουθήσωμεν αὐτόν.

Φ. Π.

ΤΑ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. εἰς τὰ Καβείρια Μυστήρια, εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Ἐπιδαύρου Διμηρᾶς κτλ. διενηργοῦντο πνευματιστικαὶ συνεννοήσεις καὶ ἀποκαλύψεις καὶ ἂν πιστεύσωμεν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, ὁ πνευματισμὸς τότε ἦτο γνωστός, ἀλλὰ περιωρισμένος μεταξὺ τῶν μεμυημένων. Ἰδοὺ δὲ τί ἐφρόνουν).

Οἱ μύσται τῶν μυστηρίων ὡρκίζοντο νὰ μὴ φανερώσωσι τὰ περὶ αὐτῶν ἐπὶ ποινῇ θανάτου. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁμιλεῖν ἔτι περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ναοῦ Ἐλευσῖνος ἦτον ἀπηγορευμένον. Ἂν τις ἀμύητος εἰσήρχετο εἰς τὸν ναὸν τῆς Δήμητρος, κατεδικάζετο εἰς θάνατον, ὡς συνέβη καὶ εἰς δύο νέους Ἀκαρνάνας, εἰσελθόντας, εἰς αὐτόν, ἐν ἀγνοίᾳ, μετὰ τῶν μυστῶν καὶ ἀποδειχθέντας, ὅτι δὲν ἦσαν μύσται. Ὁ δὲ Ὁράτιος ἐπὶ τῇ σιγῇ ταύτῃ λέγει, ὅτι ἡ τοιαύτη σιγὴ ἐπάγεται βέβαιον μισθόν, ἐνῷ ὁ προδίδων τὴν μυστικὴν τελετὴν τῆς Δήμητρος θέλει τιμωρηθῇ παρὰ τοῦ Διός. κλπ., ὁ δὲ Πλούταρχος λέγει τὰ ἑξῆς: «Ὅσον ἀφορᾷ τὰ Μυστήρια, τὰ ὁποῖα μόνα ἠδύναντο νὰ μᾶς διδάξωσι τὰ βέλτιστα περὶ τῆς φύσεως τῶν δαιμόνων, ὀφείλω κἀγὼ συμφώνως τοῖς λόγοις τοῦ Ἡροδότου, νὰ σιγῶ». Καὶ ὅμως ἐκ πολλῶν περισωθέντων ἀποσπασμάτων τῶν ἀρχαίων συγγραφῶν ἐμφαίνεται ὁ κεκρυμμένος σκοπὸς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ὃν ὅμως οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς παρεῖδον, μὴ δυνηθέντες νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς αὐτόν.

* * *

Ὁ **Ἀπουλαῖος**, ὅστις ἐπὶ Ἀδριανοῦ ἦτο ἀρχιερεὺς ἐν Καρχηδόνι καὶ ὅστις, μυηθεὶς εἰς τὰ Μυστήρια, εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸν ἀνώτερον βαθμὸν καὶ εἶχε καταστῇ ἐπόπτης, διαβληθεὶς δ' ὡς μάγος ἔγραψεν ἀπολογίαν τῆς Μαγείας, ἀποκαλύπτει περὶ τῶν Μυστηρίων πλείονα εἴπερ τις καὶ ἄλλος· ἀλλὰ τὰ γραφόμενά του φαίνονται ἀπόκρυφα καὶ αἰνιγματώδη διὰ τὸν μὴ μεμυημένον εἰς τὰ τοῦ νεωτέρου Πνευματισμοῦ. Λέγει λ χ. οὗτος «*Μετέβην εἰς τὰ σύνορα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου* (ἔκστασις τῶν ὑπνωτιζομένων). Ἀφίχθην εἰς τὸν οὐδὸν τῆς Περσεφόνης καὶ ἐπανῆλθον, ἀφοῦ διῆλθον δι' ὅλων τῶν στοιχείων τῆς γῆς, τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀέρος, τοῦ πυρὸς (δοκιμασίαι δι' ὕδατος—ἐπιπλέειν τοῦ ὕδατος ἄνευ ὑποστηρίγματος ἢ ἰδίας ἐνεργείας—, διὰ τοῦ ἀέρος—αἴρεσθαι καὶ αἰωρεῖσθαι εἰς τὸν ἀέρα—, διὰ τοῦ πυρὸς—μὴ προσβάλλεσθαι, μηδὲ βλάπτεσθαι ὑπ' αὐτοῦ -). *Εἶδον, ἐν τῷ βάθει τοῦ μεσονυκτίου τὸν ἥλιον, λάμποντα ἐν μεγαλοπρεπεῖ φωτὶ* (πνευματιστικὰ φαινόμενα τοῦ φωτός)· *συνάμα δὲ τούς τε ὑποχθονίους καὶ ὑπερτέρους Θεοὺς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον* (ἐνσαρκώσεις πνευμάτων, φαντάσματα ὁμιλοῦντα κλπ.), οὓς πλησιάσας ἐπλήρωσα τὸν πρὸς αὐτοὺς φορον εὐλαβοῦς λατρείας». Ἄλλοθι δὲ γράφει: «Ἡ μύησις εἶνε ἑκούσιός τις παράδοσις εἰς τὸν θάνατον καὶ ἀναγέννησις εἰς νέαν ζωήν. Ὁ δὲ ἀνθρώπινος νοῦς (ὁ παιδικὸς καὶ ἁπλοῦς μάλιστα) δύναται διὰ μαγικῶν ᾀσμάτων καὶ θυμιαματικῶν ἔργων νὰ ὑπνωτίζηται, νὰ ἐκβακχεύηται, νὰ λησμονῇ τὰ παρόντα καὶ οὕτως, ἐπιλήσμων γενόμενος βαθμηδὸν τοῦ σώματός του, νὰ ἐπανέρχηται εἰς τὴν πρώην αὐτοῦ φύσιν, τὴν θείαν, τὴν ἀθάνατον, ὡσεὶ δὲ κατ' ὄναρ νὰ βλέπῃ τὰ παρελθόντα, νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα».

Ὁ **Ἀριστοτέλης** ἀποκαλεῖ τὰ ἐν Ἐλευσῖνι Μυστήρια τὸ λαμπρότατον καὶ θαυμαστότατον τῶν ἔργων, ὅπερ ὀφείλει πᾶς τις ὑπὲρ πᾶν ἄλλο περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι.

Ὁ **Ἱπποκράτης** θεωρεῖ αὐτὰ ὡς τὸ μέγιστον τῶν δώρων, τῶν δοθέντων εἰς τοὺς ἀνθρώπους· συνεπῶς δὲ ὀφείλουσιν οὗτοι παντοῦ καὶ πάντοτε ν' ἀναμιμνήσκωνται αὐτὰ εὐγνωμόνως ἕνεκεν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς σπουδαιότητός των. Ἄλλοθι δὲ λέγει: «Οἱ ἄνθρωποι ἕνεκα τοῦ δὴ χαρίσματος τῶν Ἐλευσινίων

Μυστηρίων, ἀποχωροῦσι τοῦ κόσμου τούτου μετὰ πολλῷ πλείονος ἐλπίδος διὰ τὸ μέλλον . . »

Ὁ **Πλούταρχος** ἔγραφε πρὸς τὴν σύζυγόν του, πενθοῦσαν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς θυγατρός των, ὅτι ἐκ τῶν Μυστηρίων, εἰς ἃ ἀμφότεροι ἦσαν μεμυημένοι, ἐγίνωσκον, ὅτι ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ, νὰ αἰσθάνηται, κλπ.

Ὁ **Κικέρων** : Ἐξ ὅσων ἀγαθῶν ἔργων ἐπετέλεσαν αἱ Ἀθῆναι διὰ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲν κάλλιον τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων... Αὐτὰ ὠνομάζοντο initia (ἀρχαί), καθὰ ἀληθεῖ. ἀρχαὶ τῆς ζωῆς, παρέχουσαι τὸν λόγον εὐαρέστου τε βίου καὶ εὐελπιστικοῦ θανάτου». Ἄλλοθι δὲ πάλιν: «Μέμνησο, καθὸ μύστης, τί ἐν τοῖς Μυστηρίοις ἀκούει τις, καὶ θὰ ἐννοήσῃς ὁ ἴδιος πόσον ἀληθὲς εἶνε, ὅτι οἱ Θεοί μας ὑπῆρξάν ποτε ἄνθρωποι».

Ὁ **Παυσανίας** ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπέδιδον εἰς τὰ Μυστήρια τόσῳ ὑψηλὴν θέσιν, ἀναφορικῶς τῶν λοιπῶν θρησκευτικῶν ἔργων, ὅσῳ ὑπεράνω τῶν ἡρώων κατέταττον τοὺς Θεούς.

Ὁ **Ἀνθύπατος τῆς Ἀχαΐας** εἶπε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Οὐαλεντιανόν, ὅτι ἡ ζωὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι θὰ ἦτο ἀνυπόφορος. ἄνευ τῶν Μυστηρίων.

Ὁ **ῥήτωρ Ἀριστείδης** ἔλεγε περὶ αὐτῶν καὶ τῆς μυήσεώς των: «Ἐνόμιζον, ὅτι ἀληθῶς ἡπτόμην τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο παρ' ἐμοί· εὑρισκόμην δὲ μεταξὺ ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου· τὸ πνεῦμα μου ἦτο πάντῃ ἐλεύθερον. Συνέβαινέ μοί τι, ὅπερ οὔτε δύναταί τις νὰ παραστήσῃ, οὔτε καὶ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἂν δὲν τυγχάνῃ μύστης.

Ὁ **Θεμίστιος**, ἵνα δώσῃ ἰδέαν τινὰ τῶν μακαριοτήτων τῆς μελλούσης ζωῆς, παρομοιάζει αὐτὰς πρὸς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια.

Ὁ **Στοβαῖος** παρομοιάζων τὴν μύησιν πρὸς τὸν θάνατον, λέγει, ὅτι ἡ ψυχή μας ἐν τῷ θανάτῳ συναισθάνεται αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ καὶ ὁ μυούμενος ἐν τοῖς Μεγάλοις Μυστηρίοις. Ἡ δὲ λέξις συμφωνεῖ πρὸς τὴν λέξιν, ὡς τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸ πρᾶγμα, καθότι τελευτᾶν=θνήσκειν, τελεῖσθαι δὲ=μυεῖσθαι εἰς τὰ Μυστήρια.

Ὁ **Κέλσος** εἰς τὴν πρὸς τὸν Ὠριγένην ἀπάντησίν του λέγει, ὅτι εἰς τὰ μυστήρια ἐδιδάσκοντο μέλλουσαι ἀμοιβαὶ καὶ τιμωρίαι.

Κατὰ τὸν **Εὐριπίδην**, οἱ μύσται περιήρχοντο εἰς ἔκτακτον κατάστασιν εὐδαιμονίας, ἥτις ἦτο ἄγνωστος τοῖς ἀμύητοις. Ἡ ἀνωτάτη κατάστασις, ἡ τῆς ἐποπτείας, ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὑψίστη μακαριότης. Ἄλλοθι δ' εἶπε: «Τίς οἶδε, ἂν ἡ ζωὴ δὲν εἶνε ἀποθνῆσις, ἡ δ' ἀποθνῆσις πάλιν, ἂν ἐκεῖ πέραν δὲν θεωρεῖται ὡς ζωή;»

Ὁ **Σοφοκλῆς** εἶπεν : «Ὅπόσον εὐδαίμονες ἀφικνοῦνται εἰς τὸν Ἅδην οἱ μύσται! Μόνον αὐτοὶ ζῶσιν ἐκεῖ, οἱ δὲ λοιποὶ πόνους μόνον καὶ δεινὰ ἀναμένουσιν».

Καὶ πάλιν: «Μακάριος ἐκ τῶν βροτῶν ὁ ἰδὼν τὰς ἐν Ἐλευσῖνι τελετάς! Ὁ ἄμοιρος αὐτῶν δὲν ἀπολαύει ὁμοίας τύχης, καθὸ εἰς σκότος κατερχόμενος».

Ἦτο λόγιόν τι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: «Φαίνομαι διατελῶν ἐν τῇ καταστάσει τοῦ ἐπόπτου, τοῦ τὰ Μυστήρια καθορῶντος», ὅπως ἡμεῖς λέγομεν: «Εἶμαι ὡς ἐν οὐρανῷ».

Ὁ **Λυσίας** ἐν τῷ λόγῳ κατὰ τοῦ Ἀνδοκίδου, ἑταίρου τοῦ Ἀλκιβιάδου, διακηρύττει τὴν πρὸς τὰ Μυστήρια γιγνομένην ἀσέβειαν ὡς τὸ μέγιστον πρὸς τὴν πόλιν ἀσέβημα. Ὁ παραβαίνων τὸ πρὸς αὐτὰ ὀφειλόμενον σέβας ἐθεωρεῖτο μᾶλλον ἔνοχος τοῦ ἀποπειρωμένου τὴν κατάλυσιν τῆς πολιτείας τῆς πατρίδος του

Τῷ **Διαγόρᾳ** εἰρωνευσαμένῳ, οὐχὶ ἐντοπίων, ἀλλὰ ξένων Μυστυρίων, ἐπεκηρύχθη ἐν μὲν τάλαντον εἰς τὸν παραδόντα αὐτὸν νεκρόν, δύο δὲ τάλαντα εἰς τὸν παραδόντα αὐτὸν ζῶντα.

Ὁ **Αἰσχύλος**, τολμήσας νὰ παρουσιάσῃ τινὰ τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐλευσῖνος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ἐκ τῆς μανίας τοῦ λαοῦ ἢ διὰ τῆς προσφυγῆς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου. Ἠθωώθη δ' ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀποδείξει, ὅτι οὐδόλως ἐτύγχανε μύστης.

Ὁ **Νέρων** δὲν ἐτόλμησε νὰ μυηθῇ τὰ Ἐλευσίνια καθότι οἱ κακοῦργοι ἀπεκλείοντο αὐτῶν. Ἀπεναντίας ὁ **Μάρκος Αὐρήλιος** ἐμυήθη, ἵνα δημοσίᾳ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑπονοίας, μήπως εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸν φόνον τοῦ ἐπάρχου Ὀβιδ. Κασσίου.

Ἐκ τούτου εἰκάζεται, ὅτι τῆς μυήσεως προηγεῖτο εἴδός τι ἐξομολογήσεως ἁμαρτημάτων καὶ ὅτι ὁ **Λύσανδρος** ὑπεχρεώθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν μᾶλλον παράνομον πρᾶξιν τῆς ζωῆς της.

Κοινὴ πεποίθησις ἦτο, ὅτι τὰ Μυστήρια ἀπαλλάττουσι τοῦ φόβου τοῦ θανάτου· δι' ὃ καὶ ὁ μῦθος, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν ἠρύσθη τὸ θάρρος τῆς εἰς τὸν Ἅδην καθόδου του, εἰπὼν κατὰ Εὐρυπίδην: «Ἥμην μακάριος, ἰδὼν τὰ Μυστήρια».

Ἡ **Περσεφόνη** ἐθεωρεῖτο ἡ ψυχὴ τῆς Γῆς· διό, κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ὀρφικῶν Μυστηρίων, αἱ περὶ αὐτῆς ἀνακινούμεναι ἀνθρώπιναι σκιαὶ ἐψιθύριζον: Θεὰ τῶν νεκρῶν, ψυχὴ τῆς γῆς, Περσεφόνη ! Εἴμεθα θυγατέρες τοῦ οὐρανοῦ· διατί λοιπὸν νὰ ἐξορισθῶμεν εἰς αὐτὸ τὸ σκότειον βασίλειον! Ὦ θερίστρια τοῦ οὐρανοῦ διατί ἔδρεψας εἰς τὸ πεδίον τοῦ αἰθέρος τὰς ψυχάς μας, αἵτινες ἄλλοτε ἐπέτων μακαρίως ἐν τῷ φωτί, μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μας;

Ἡ Περσεφόνη ἀπήντα: ἔδρεψα τὸν νάρκισσον· εἰσῆλθον εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· ὑπέ-

στην τὸν θάνατον μετὰ τῆς ζωῆς· στενάζω ὡς ὑμεῖς, ἐντὸς τοῦ σκότους;.

— Πότε θὰ λυτρωθῶμεν ;

— Ὅταν ἔλθῃ ὁ ἐπουράνιος νυμφίος μου, ὁ θεῖος λυτρωτής, ἀπήντα ἡ Περσεφόνη....

Ὁ **Ὀρφεὺς** διὰ τοῦ ἱεροφάντου τῶν Ὀρφικῶν Μυστηρίων, τῶν ἐν τῇ κοιλάδι τῶν Τεμπῶν τελουμένων, ἔλεγε τοῖς μύσταις πρὸς τοῖς ἄλλοις τάδε:

«Ἄκουσον λοιπὸν τὰς ἀληθείας, ἃς δέον ν' ἀποκρύπτωμεν τοῦ πλήθους...

«Ὁ Θεὸς εἶνε εἷς, ἀείποτε ὅμοιος ἑαυτῷ. Δεσπόζει πανταχοῦ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ εἶνε ἀπειράριθμοι, διάφοροι, καθότι ἡ θεότης εἶνε ἄπειρος, ἀιώνιος· ὑπέρτεροι ἐξ αὐτῶν εἶνε αἱ ψυχαὶ τῶν ἀστέρων. Ἕκαστος τῶν ἀστέρων, οἱ ἥλιοι, αἱ γαῖαι, αἱ σελῆναι, ἔχουσι τὴν ψυχήν των· ἅπασαι δ' αὗται προέρχονται ἐκ τοῦ θείου φωτός, ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ φωτός...

«Χαίρετε οἱ προσελθόντες, ἵνα ἀναγεννηθῆτε μετὰ τοὺς μόχθους τῆς γῆς. Πίετε ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ ναοῦ οἱ ἐκ τῆς νυκτὸς ἐξερχόμενοι μύσται, γυναῖκες, μεμυημένοι. Ἀγαλλιᾶσθε οἱ δεινοπαθήσαντες. Ἀναπαύθητε οἱ παλαίσαντες. Ὁ ἥλιος, ὃν ἐπικαλοῦμαι ἐφ' ὑμᾶς, δὲν εἶνε ὁ ἥλιος τῶν θνητῶν· εἶνε τὸ ἀγνὸν φῶς τοῦ Διονύσου, ὁ μέγας ἥλιος τῶν μεμυημένων. Διὰ τῶν παρελθόντων μόχθων ὑμῶν, διὰ τῆς ἀγούσης ὑμᾶς ἐνταῦθα παρορμήσεως, θὰ νικήσητε. Ἂν δὲ πιστεύητε εἰς τοὺς θείους λόγους, ἐνικήσατε ἤδη· καθότι μετὰ τὴν ἐκτενῆ περιέλιξιν τῶν σκοτείων ὑπάρξεων θὰ ἐξέλθητε τέλος τοῦ ὀδυνηροῦ κύκλου τῶν γενέσεων καὶ ἅπαντες θὰ ἐπανευρεθῆτε ὡς ἓν μόνον σῶμα, ὡς μία μόνη ψυχὴ ἐντὸς τοῦ φωτὸς τοῦ Διονύσου ! Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς καθοδηγῶν ὑμᾶς θεῖος σπινθὴρ ἐνυπάρχει ὑμῖν. Οὗτος καθίσταται δὰς ἐν τῷ ναῷ, ἀστὴρ ἐν τῷ οὐρανῷ. Οὕτω μεγαλύνεται τὸ φῶς τῆς Ἀληθείας...

«Ἀγαπᾶτε — διότι τὸ πᾶν ἀγαπᾷ—τοὺς δαίμονας τῆς ἀβύσσου, τοὺς Θεοὺς τοῦ αἰθέρος. Ἀγαπᾶτε—διότι τὸ πᾶν ἀγαπᾷ—ἀλλ' ἀγαπᾶτε τὸ φῶς, οὐχὶ τὸ σκότος...

«Μέμνησθε τοῦ σκοποῦ κατὰ τὸ ταξείδιόν σας. Αἱ ψυχαί, ἐπανερχόμεναι εἰς τὸ φῶς, φέρουσιν, ὡσεὶ κηλῖδας εἰδεχθεῖς ἐπὶ τοῦ ἀστρῴου σώματός των, ἅπαντα τὰ παραπτώματα τῆς ζωῆς... Ἵνα τὰ ἐξαλείψωσιν, ἀπαιτεῖται νὰ ἐξαγνισθῶσι καὶ νὰ ἐπανέλθωσι πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς... Ἀλλ' οἱ ἁγνοί, οἱ ἰσχυροὶ ὑπάγουσι πρὸς τὸν ἥλιον τοῦ Διονύσου...

«Καὶ τώρα ᾄσατε τὸ Εὐοῖ !»

Εὐοῖ! ἐκραύγασαν οἱ κήρυκες τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ ναοῦ. Εὐοῖ ! ἀντήχησαν τὰ κύμβαλα. Εὐοῖ ! ἀπήντησεν ἡ ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ θυσιαστηρίου ἔνθους ὁμήγυρις. Καὶ ἡ κραυγὴ τοῦ Διονύσου, τὸ πρὸς τὴν ἀναγέννησιν, τὴν ζωὴν ἱερὸν τοῦτο κέλευσμα ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα ἐπανληφθὲν ὑπὸ μυρίων στομάτων, ἀντηχολογῆσαν καθ' ὅλα τὰ ὄρη. Καὶ οἱ βοσκοὶ τῶν φαράγγων τῆς Ὄσσης, μετέωροι παρὰ τὰ νέφη μετὰ τῶν ποιμνίων των καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν δασῶν, ἀπήντησαν, εὐοῖ ;...

(Ἕπεται συνέχεια).

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

(Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V'.

Ἡ στρατιὰ προχωρεῖ.—Ἡ Ξαλάπα.—Ὡραῖον θέαμα. —Ἡ δημοκρατία τῶν Τλασκαλάνων.—Δεινὴ μάχη.—Ὁ Ξικοτενκάτλ —Συμμαχία ὠφελιμωτάτη.

Ἡ στρατιὰ ἀνεχώρησεν ἐκ Κεμποάλλας τῇ 16 Αὐγούστου 1519. συνισταμένη ἐκ τετρακοσίων πεζῶν δέκα πέντε ἱππέων καὶ ἑπτὰ τηλεβόλων. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ ὑπὸ χιλίων τριακοσίων ἰνδῶν πολεμιστῶν, οὓς τῷ ἔδωκεν ὁ κασίκος καὶ μετὰ χιλίων φορείων. Ὁ Κορτὲζ ὅμως ἐκτὸς αὐτῶν παρέλαβε καὶ πεντηκοντάδα ἐκ τῶν κυριωτέρων κατοίκων ὡς Ὁμήρους, οἵτινες βραδύτερον τῷ ἀπέδησαν χρησιμώτατοι.

Οὕτω διέσχισαν πρῶτον τὰς θερμὰς χώρας καὶ εἶτα ἀνερρίχθησαν ἐπὶ τῶν κλιτύων τῶν εἰς Μεξικῶν ἀγουσῶν. Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἡμέρας οἱ Ἱσπανοὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Ξαλάπαν, ἥτις ἔχει δώσει τὸ ὄνομά της εἰς τὸ περίφημον ἰατρικὸν φυτόν. [1] Ἐκεῖθεν ἀπήλαυσαν ὡραιοτάτου θεάματος. Πρὸ αὐτῶν εἶχον ἀπόκρημνον ὄρος νὰ διαβῶσι. Δεξιᾷ τὴν *Σιέρραν Μάδραν* μὲν τὴν ἐκ πεύκων πυκνὴν κορυφὴν καὶ τὰς μακρὰς σειρὰς τῶν συσκίων λόφων της.

Πρὸς νότον ὑψοῦτο ὁ μεγαλοπρεπὴς *Ὀριζάβας*, σχηματίζων τὴν λαμπροτέραν ἀντίθεσιν μὲ τὴν χιωνίνην ἐσθῆτα του, κατωτέρω τῶν κλιτύων του κατερχομένην. Φάσμα γιγάντειον τῶν Ἄνδεων, τόσον ἐπιβλητικὸν ἐν τῷ μονήρει μεγαλείῳ του. Ὄπισθεν αὐτῶν ἀνελίσσετο ὑπὸ τοὺς πόδας των ἡ μεγαλοπρεπὴς θερμὴ χώρα μὲ τὸν χαρίεντα κυκεῶνα τῶν πεδιάδων της, τῶν ποταμίων, τῶν ἀνθηρῶν δασῶν καὶ τῶν μικρῶν ἰνδικῶν χωρίων, ἐνῷ μακρὰ φωτεινὴ γραμμὴ ἐν τῷ ὁρίζοντι τοῖς ἐδείκνυε τὸν Ὠκεανόν, πέραν οὗ ἀφῆκαν πατρίδα καὶ οἰκογενείας, ἃς πολλοὶ αὐτῶν δὲν θὰ ἐπανέβλεπον !

Ἀνερχόμενοι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ὀροπεδίων εἶδον τὴν φύσιν διάφορον. Ἔρημος καὶ ξηρὰ εἴς τινα μέρη μὲ ἠφαιστειώδη ὄρη καὶ στενὰς διόδους.

Ἡ θερμοκρασία εἶχε κατέλθει ἐπαισθητῶς. Ἔφθασαν οὕτω ἄνευ σοβαροῦ ἐπεισοδίου εἰς πόλιν ἐκτισμένην ἐπὶ βραχώδους καὶ τραχέως ἐδάφους, ἧς οἱ κάτοικοι ἐγκαρδίως ἐδέχθησαν τοὺς Ἱσπανούς. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐστάθμευσαν καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἔμελλον ν' ἀκολουθήσωσι. Τέλος δὲ ἀπεφασίσθη νὰ διέλθωσι διὰ τῆς χώρας τῶν Τλασκαλάνων, γηραιᾶς δημοκρατίας, κρατούσης ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, εἰς τὰς Μεξικανικὰς δυνάμεις. Ὁ Κορτὲζ ἵνα καταστήσῃ εὐνοϊκοὺς τοὺς Τλασκαλάνους τοὺς ἔστειλε πρεσβείαν μετὰ στρατιωτικοῦ ζώου ἐκ ξίφους καὶ ἀσπίδος. Ἤξευρεν, ὅτι τὰ ὅπλα εἶχον μεγίστην ἀξίαν παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Συγχρόνως δὲ καὶ δι' ἐπιστολῆς συνέχαιρεν αὐτοὺς διὰ τὴν κατὰ τοῦ Μεξικοῦ ἀντίστασίν των, ἧς τυραννίας ἐπεζήτει τὴν κατάλυσιν. Ἐπανέλαβε δὲ τὴν πορείαν, ἐπὶ σκοπῷ ἐπιβραδύνων ταύτην, ἵνα ἐπιστρέψωσιν οἱ ἀπεσταλμένοι.

[1] Τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται *ἰαλάπα* ἐκ τοῦ γαλλικοῦ *jalap* χρησιμεύει δὲ ὡς καθαρκτικὸν κτλ.

Αἴφνης εὑρέθησαν πρὸ κυκλοπείου μνημείου, ζωηρῶς διεγείραντος τὸν θαυμασμόν των. Ἦτο τεῖχος ἐκτάσεως δύο λευγῶν, ὕψους τεσσάρων ποδῶν, πάχους εἴκοσι, μὴ ἔχον παρὰ μίαν μόνην στενὴν εἴσοδον εἰς τὸ μέσον. Τὸ ὀχύρωμα τοῦτο δεικνύον τὰ ὅρια τῶν Τλασκαλάνων ἐχρησίμευε διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς χώρας κατὰ τῶν Μεξικανικῶν ἐπιθέσεων. Οἱ Ἱσπανοὶ εἰσίταζον νὰ προχωρήσωσιν, ἀλλ' ὁ Κορτὲζ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐφώνησεν: «Ἐμπρὸς στρατιῶται, ἔχομεν τὸν σταυρὸν ὡς σημαίαν καὶ δι' αὐτοῦ θὰ νικήσωμεν». Εἰσῆλθε λοιπὸν διὰ τῆς ἀνυπερασπίστου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πύλης, ἀκολουθούμενος κατὰ πόδας ὑπὸ τῆς στρατιᾶς ἁπάσης.

Οἱ Τλασκαλάνοι, ὧν οὔτω παρεβίασαν τὸ ἔδαφος οἱ Ἱσπανοί, ἐσχημάτιζον ἔθνος ὀρεινῶν ἀγροτῶν, ἠθῶν ἀγνῶν καὶ σκοτεινῶν· ἦσαν δὲ γενναῖοι καὶ ἀλαζῶνες, μύσται, καθὼς πάντες οἱ Ἀζτέκοι, ὅλων τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Μεξικοῦ πολλάκις ἐπεχείρησαν νὰ κταλύσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, ἀλλὰ συνετρίβοντο πρὸ ἐπιμόνου καὶ νικητρίας ἀντιστάσεως.

Οἱ Τλασκαλᾶνοι εἶχον διαιρέσει τὴν δημοκρατίαν των εἰς τέσσαρα ἰδιαίτερα κράτη, ἕκαστον ἔχον ἴδιον ὑπέρτατον ἄρχοντα. Οἱ τέσσαρες δὲ οὗτοι ἀρχηγοὶ συνεκέπτοντο ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὰ συμφέροντα τῆς δημοκρατίας. Ὑπ' αὐτοὺς ἦτο ἡ φεοδοῦχος ἀριστοκρατία, ὁμοία ταῖς εὐρωπαϊκαῖς μὲ ἀξιώματα ἱπποτῶν. Ὁ λαὸς οὐδὲν ἀξίωμα ἐλάμβανε, μάλιστα δ' ἔφερε καὶ ἰδιαίτερον ἔνδυμα.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κορτὲζ ἐξέπληξε τοὺς Τλασκαλάνους, οἵτινες δὲν ἐπίστευον, ὅτι οἱ Ἱσπανοὶ θὰ διήρχοντο τὴν περιφέρειάν των. Μέγα λοιπὸν συμβούλιον συνεκλήθη, ἐν ᾧ οἱ μέν, διαβλέποντες ἐν τοῖς λευκοῖς ξένοις τοὺς ὑπὸ τῶν προφητειῶν ἀγγελθέντας, ἐπρότεινον νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσι καλῶς, οἱ δὲ τοὺς ἐθεώρουν ὑπόπτους καὶ μεταβαίνοντας εἰς Μεξικόν, ἵνα προσφέρωσιν ὑποταγὴν τῷ Μοντεζούμᾳ. Ὁ Ξικοτενκάλτ, γέρων ὀγδοηκοντούτης καὶ εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν, συνεβούλευσε νὰ προσβάλωσι τοὺς Ἱσπανοὺς διὰ τοῦ υἱοῦ του, συνωνύμου νεαροῦ πολεμιστοῦ γενναιοτάτου, καὶ ἂν τὰ πράγματα ἔβαινον κατ' εὐχήν, καλῶς· ἄλλως θ' ἀπεδοκίμαζον τὴν προσβολήν. Ἡ πονηρὰ αὕτη συμβουλὴ ἐγένετο παραδεκτή, οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι τοῦ Κορτὲζ συλληφθέντες ἐφυλακίσθησαν.

Αἱ μεταξὺ τῶν Ἱσπανῶν καὶ τοῦ νεαροῦ Ξικοτενκάτλ ἐχθροπραξίαι δὲν ἤργησαν, ὁ δὲ Κορτὲζ ἐνόησεν, ὅτι ἐνώπιόν του εἶχεν ἀνθρώπους, ὧν ὁμοίους δὲν εἶχε συναντήσει.

Ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς ἀπεκρίθη ὑπεροπτικῶς τοῖς ξένοις, ὅτι τὰ σώματά των θὰ διεμελίζοντο καὶ θὰ προσφέροντο τοῖς θεοῖς, ἂν ἐτόλμων νὰ προχωρήσωσι πρὸς τὴν Τλασκαλάνην. Πρὸς στιγμὴν, ἡ μικρὰ στρατιὰ ἐταράχθη. Ἔβλεπεν, ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰς παραμονὰς ἀγῶνος φοβεροῦ, πρὸς πολεμιστὰς ἀποφασισμένους μέχρι θανάτου, ἵνα ὑπερασπίσωσι τὴν χώραν αὐτῶν. Ἡ δ' ἐπιφυλασσομένη τοῖς ἡττηθησομένοις τύχη, ἔδιδεν εἰς τὸν ἀγῶνα ἔτι φοβερώτερον θέαμα. «Ἐφοβούμεθα τὸν θάνατον, λέγει ὁ Βερνάρδος Διάζ, διότι εἴμεθα ἄνθρωποι.» Ὁ πατὴρ Ὀλμέδος ἐχρησιμοποίησε τὴν νύκτα, ἐξομολογῶν ἀρχηγοὺς καὶ στρατιῶτας καὶ δίδων ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, οὕτω δὲ μεταλαβόντες τῶν ἀχράντων μυστηρίων οἱ καθολικοὶ στρατιῶται, ἐκοιμήθησαν ἀφόβως, ὑπομένοντες τὰ πάντα διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ στρατοῦ.

Ἕκαστος ἐνόει, ὅτι μεγάλη μάχη ἐπέκειτο. Τὴν πρωΐαν τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1519 ὁ Κορτὲζ ἐπιθεωρεῖ τὴν στρατιάν του, συνιστῶν τοῖς μὲν πεζοῖς τὴν χρῆσιν τῆς σπάθης, τοῖς δὲ ἱππεῦσι μικρὸν καλπασμὸν καὶ κατὰ προτίμησιν νὰ στρέψωσι τὰς λόγχας κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Ἰνδῶν. Πανταχοῦ εὑρίσκεται ἐφ' ὅλων ἀγρυπνῶν.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνησαν οἱ Μεξικανοί. Οὐδὲν γραφικώτερον τοῦ θεάματος τούτου· Τὰ μὲν τῶν ἁπλῶν πολεμιστῶν γυμνὰ σώματα ἦσαν πεποικιλμένα διὰ ζωηρῶν χρωματισμῶν, τὰ δὲ ἰδιόρυθμα κράνη τῶν ἀρχηγῶν ἔλαμπον ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἅπασα ἡ πανοπλία των ἦτο κεκαλυμμένη διὰ πτερῶν θαμβωτικῶν, δάσος δὲ λογχῶν καὶ ἀκοντίων ὡπλισμένων δι' αἰχμῶν ἐκ χαλκοῦ λαμπυρίζοντος ἢ διαφανοῦς ἴζτλι[1], ἠράπτον ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ὡς φωσφορίζουσα τεταραγμένη θάλασσα, ἐνῷ ἡ ὀπισθοφυλακὴ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου στρατοῦ ἠμαυροῦτο ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῶν σημαιῶν, ἐν αἷς ἐπεδεικνύοντο τὰ σήματα τῶν Τλασκαλάνων καὶ Ὀτομίων ἀρχηγῶν.

Οἱ Μεξικανοὶ ἦσαν ὡπλισμένοι διὰ σφενδονῶν, τόξων, βελῶν, ἀκοντίων καὶ δορύτων. Τοξόται ἐπιτηδειώτατοι, ἠδύναντο διὰ μιᾶς, δύο καὶ τρία νὰ ἐκτοξεύωσι βέλη. Πολὺ δὲ ἐφοβοῦντο οἱ Ἱσπανοί, εἶδός τι ἀκοντίου δεδεμένου δι' ἱμάντος, ὅπερ οἱ Ἰνδοὶ ἐκράτουν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των καὶ ἀφοῦ τὸ ἔρριπτον. Ἅπαντα τὰ ὅπλα των ἦσαν ἐφοδιασμένα δι' αἰχμηρῶν ὀστέων καὶ ὀψιδιακῆς ὑάλου, ὡς ξυράφια πολλάκις κοπτερῶν, ἀντὶ δὲ ξιφῶν ἔφερον ῥάβδους μετὰ διπλῆς λαβῆς, μήκους μείζονος μέτρου, ἐφοδιασμένης ἐγκαρσίως καὶ κατὰ διαστήματα κανονικὰ δι' αἰχμηρῶν ἐλασμάτων· τὸ ὅπλον τοῦτο εἰς χεῖρας των ἦτο τρομερόν, ὡς δ' ὁ Ραμούσιος λέγει, ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ ἵππον δι' ἑνὸς μόνου κτυπήματος.

Ἀνέπεμψαν λοιπὸν οἱ Τλασκαλάνοι τὰς πολεμικὰς των κραυγὰς καὶ ἔρριψαν κατὰ τῶν Ἱσπανῶν χάλαζαν βλημάτων, ὡς νέφος ἐπισκιασάντων τὸν ἥλιον πρὸς στιγμήν.

Οὐδὲν δὲ ἀνεχαίτισε τὴν ὁρμήν των, οὔτε αἱ ὁμοβροντίαι τῶν τυφεκίων, οὔτε αἱ τῶν τηλεβόλων, οὔτε αἱ ἔρροδοι τῶν ἱππέων. Τυφλῶς ἐρρίπτοντο κατὰ τῶν ἐχθρῶν μὲ φωνὰς ὀξείας, σῶμα πρὸς σῶμα ἀγωνιζόμενοι, καὶ μετὰ τυφλῆς μανίας. Ἡ 5 Σεπτεμβρίου ὑπῆρξεν ἡμέρα κρίσιμος καὶ ἀξιομνημόνευτος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς κατακτήσεως. Ὁ ἀγὼν ὑ ἤρξε μακρός, πεισματώδης, πλήρης ἐπεισοδίων, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα μέχρι τῆς τετευταίας στιγμῆς ἐφαίνετο ἀβέβαιον. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς τακτικῆς τῶν Ἱσπανῶν καὶ τοῦ ὁπλισμοῦ των δὲν θὰ ἤρκει, ἵνα τοὺς φέρῃ τὴν νίκην, ἂν μὴ ἐπήρχετο διχόνοια εἰς τὰς ἐχθρικὰς τάξεις. Δύο ἀρχηγοὶ ὀργισθέντες ἐκ τῆς ἀλαζωνείας τοῦ Τλασκαλάνου στρατηγοῦ ἀπεχώρησαν.

Ὁ Κορτὲζ δὲν ἐπλανήθη· μία ἀκόμη τοιαύτη μάχη θὰ ἐξήντλη τὸν στρατόν του, ὅστις θὰ συνετρίβετο ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ δευτέραν πρεσβείαν, ζητῶν εἰρήνην.

Οἱ Τλασκαλάνοι σφοδρὸν ἀπεθαρρημένοι, ἐπεχείρησαν νυκτερινὴν ἔφοδον κατὰ τῶν Ἱσπανῶν, ἀλλ' οὗτοι ἔχοντες, ὡς συνήθως, φυλακάς, ἀπέκρουσαν ἐπιτυχῶς τοὺς ἐπελθόντας. Τότε οἱ Τλασκαλάνοι συνεναίσαντες εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ὑποδεχ ῶσι τὸν Κορτέζ. Μόνον ὁ νεαρὸς Ξικοτενκτάλ ἠρνεῖτο νὰ διαλύσῃ τὴν στρατιάν του καὶ προμηθεύσῃ τροφὰς τοῖς Ἱσπανοῖς. Ἡ διορατικότης καὶ ὁ πατριωτισμός του εὐλόγως τὸν ἐφόβιζον περὶ τῶν ριψοκινδύνων αὐτῶν ξένων. Δι' αὐτὸν δὲν ἦσαν παρὰ ἄνθρωποι καὶ ὄσῳ καὶ ἂν ἐφαίνοντο ἰσχυροὶ δὲν ἀπηλπίζετο, ὅτι θὰ τοὺς ἐνίκα.

Ἡμέρας τινὰς κατόπιν ὁ Κορτὲζ θριαμβευτικῶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τλασκάλαν, πόλιν ἥτις, ὡς ἔγραφε πρὸς τὸν Κάρολον Κουίντον,[2] ἦτο μεγάλη, ὡς ἡ

[1] Μελανωπὸν ὀρυκτὸν τῶν ἡφαιστείων

[2] Οὕτως ὠνομάζετο ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Κάρολος ὁ Ε'.

Γρενάδα. Πάντες ἐξῆλθον εἰς προϋπάντησίν του, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες ἐσκόρπιζιν ἄνθη καὶ δι' αὐτῶν ἐκόσμουν τὴν γαίτην τῶν ἵππων. Αὐτοὶ οἱ ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι τοὺς λευκοὺς χιτῶνας, ἐμίγνυντο μετὰ τοῦ πλήθους, διαχέοντες νέφη λιβάνου ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τοῦ πλήθους. Ἐντὸς τῆς πόλεως αἱ οἰκίαι ἦσαν κεκοσμημέναι διὰ στεφάνων, εἰς πλεῖστα δὲ μέρη εἶχον κατασκευάσει ἀψίδας. Ὁ γηραιὸς Ξικοτενκάτλ ὑπεδέχθη τὸν Κορτὲζ μὲ περιέργειαν ἁπλοϊκὴν καὶ ὀλίγῳ θρησκευτικήν καὶ οἱ τέσσαρες δὲ ἀρχηγοὶ ἐθεώρησαν τιμὴν των νὰ φιλοξενήσωσι κατὰ σειρὰν τὸν Κορτὲζ καὶ τοὺς συντρόφους του. Μετὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τὰς ἀφιερωθείσας εἰς τὰς ἑορτάς, ἔκλεισαν συμμαχίαν, ἐν ᾗ ἡ μικρὰ δημοκρατία διετέλεσε τελείως πιστή, χάρις δὲ εἰς τὴν εἰλικρινῆ ταύτην συμμαχίαν, κατέστη δυνατὴ καὶ ἡ κατάκτησις τοῦ Μεξικοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI'.

Ἀπελπισία τοῦ Μοντεζούμα. — Ἐν Χολούλᾳ —Συνωμοσία τῶν ἰθαγενῶν. — Φοβερὰ ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν σφαγή.—Ἐν τῇ Μεξικανικῇ κοιλάδι —Εἴσοδος ἐν τῇ πρωτευούσῃ.—Ἡ ὑποδοχὴ —Τὸ στρατόπεδον τῶν Ἱσπανῶν.—Δῶρα καὶ φιλοφροσύναι.—Ἡ πόλις καὶ ὁ μέγας ναός.—Φρικώδεις ἀνθρωποθυσίαι.

Ὁ Μοντεζούμα μαθὼν καὶ τὴν τελευταίαν νίκην τοῦ Κορτὲζ, κατὰ λαοῦ, ὃν οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ προκάτοχοί του ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι, περιέπεσεν εἰς ἀμηχανίαν ἀγωνιώδη. Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὡρισμένως καταδικασθέντα ὑπὸ τῶν Θεῶν· ἔβλεπε τὸν αἰγλεῖεντα θρόνον του καταρρέοντα ὡς ἐν ὀνείρῳ. Τότε ἡ μικροψυχία του τὸν ὤθησε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προσφέρῃ διὰ τοῦ Κορτὲζ, φόρον τῷ βασιλεῖ τῆς Ἱσπανίας, συνεβούλευε δὲ προσέτι τὸν Ἱσπανὸν στρατηγόν, ἂν ἐπέμενε νὰ ἔλθῃ εἰς Μεξικὸν νὰ προτιμήσῃ τὴν διὰ τῆς Χολούλας ὁδόν, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν διατεθειμένα διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν Ἱσπανῶν. Οἱ Τλασκαλάνοι ὅμως ἀπέτρεψαν τὸν νέον αὐτῶν σύμμαχον νὰ μεταβῇ εἰς Μεξικὸν καὶ μάλιστα διὰ τῆς Χολούλας. Ἀλλ' ὁ Κορτὲζ μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψει τοὺς φόβους των, ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ χιλιάδας ἐκλεκτῶν Τλασκαλάνων πολεμιστῶν.

Ἡ Χολούλα ἦτο ἀρχαία καὶ ἐπιφανὴς πόλις, προπάντων διὰ τὰς παλαιὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις της. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ναὸς ἐπὶ γιγαντιαίας πυραμίδος, ἀφιερωμένος τῷ Θεῷ Καυτζαλκοάτλ. Ὡς ἐκ τούτου ἤρχοντο πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐξ ὅλων -ῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἀναχουάκης.

Οἱ κάτοικοι τῆς Χολούλας ὑπεδέχθησαν τότε εὐμενῶς τοὺς Ἱσπανούς, ὡς τοὐλάχιστον ἐδείκνυον. Ὁ δὲ Κορτὲζ ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῷ εὐρεῖ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ. Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ συνωμοσία ἐξυφάνθη κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐν Χολούλᾳ κατοίκων κατὰ προτροπὴν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ δυστυχεῖς Ἱσπανοὶ θὰ ἐσφάζοντο κατὰ τὴν ἔξοδον, ἂν μὴ ἡ Μαρίνα ἠγρύπνει καὶ ἐμάνθανε τὰ τῆς συνωμοσίας. Τότε ὁ Κορτὲζ ἀδιστάκτως προέβη εἰς ἐκδίκησιν τρομερὰν. Ἐξ χιλιάδες ἄνθρωποι ἐσφάγησαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κασίκος τῆς Χολούλας, πρᾶξις πολὺ πλέον ἀπάνθρωπος, καθότι ἐξετελέσθη κατόπιν ψυχραίμου ἀποσάσεως καὶ προμελέτης.

Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ἤθελε διὰ τοῦ αἱμοχαροῦς τούτου παραδείγματος νὰ ποιήσῃ τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ ἀποτρέψῃ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ ἐν τῷ μέλλοντι ἐπίθεσιν. Εἶτα, ἀποκαταστηθείσης τῆς τάξεως ἐν Χολούλα, ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὸ Μεξικὸν πορείαν. Οἱ στρατηγοὶ κατ' ἀρχὰς παρήλασαν μεταξὺ δύο μεγάλων ὀρέων τοῦ Ποποκατεπέτλ *(καπνίζον ὄρος)* καὶ τοῦ Ἰτζακοχούατλ *(λευκὴ γυνὴ)* καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς τὴς κοιλάδα τοῦ Μεξικοῦ. Ἐκτάκτου μαγείας ἦτο τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Ἱσπανῶν πανόραμα. Ἔξοχος συνδυασμὸς ὑδάτων, δασῶν καλλιεργημένων πεδιάδων, κήπων καὶ ἀνθέων ποικιλοτάτων, πόλεων λαμπουσῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ λόφων συσκίων. Ὑπὸ τοὺς πόδας των ἀνελίσσοντο δάση δρυῶν, κέδρων καὶ συκομορεῶν. Εἰς τὸ κέντρον δὲ τῆς ἀπεράντου ταύτης πεδιάδος ἠπλοῦντο αἱ λίμναι, ὧν αἱ ὄχθαι ἦσαν πεποικιλμέναι δι' ἀπείρας κομψῶν ἐπαύλεων· τέλος δὲ εἰς τὸ μέσον τῶν λιμνῶν τὸ Μεξικὸν (ἡ πρωτεύουσα) καὶ τὸ βασιλικὸν ὄρος Χαπελτεπέκ, ὡς ἀγρυπνῶν φύλαξ τῆς πρωτευούσης τῆς αὐτοκρατορίας. Μακρότερον πέραν τῶν ὑποκυάνων ὑδάτων ἡ Τεζκοῦκο, δευτέρα πρωτεύουσα τοῦ Μεξικοῦ καὶ ἔτι ἀπωτέρω ὁ πορφυρίτης βράχος, χρησιμεύων οἱ προπύργιον τοῦ παραδείσου τούτου.

Ὁ Μοντεζούμα ἀπηλπίζετο ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Ἱσπανῶν· ἔμενε κεκλεισμένος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ του, ἀρνούμενος νὰ ἴδῃ τινα. Τέλος ἐξῆλθε καὶ ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ φιλοφρόνως τοὺς ἐπισκέπτας, κατὰ συμβουλὴν τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ του, βασιλέως τῆς Τεζκοῦκο, ὃν καὶ ἀπέστειλεν, ἵνα εὐχηθῇ τὸ «ὡς εὖ παρέστη» τῷ στρατηγῷ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Τεζκοῦκο εὗρε τὸν Κορτὲζ ἐν Ἰζταπάλαν, αὐτοκρατορικῇ διαμονῇ, περιφήμῳ διὰ τοὺς κήπους της. Τὴν ἐπιοῦσαν δέ, 18 Νοεμβρίου, ἡτοιμάσθη τέλος ὁ στρατηγὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην, ἣν ἐπλησίασε μετὰ τόσα ἐμπόδια, ὡς ἐκ θαύματος ὑπερπηδηθέντα. Πρῶτος ἐβάδιζεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἱππέων του, ὡς ἐμπροσθοφυλακή· εἶτα εἵποντο οἱ πεζοὶ καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Τλασκαλάνοι σύμμαχοι, σκυθρωποὶ καὶ ἀπειλητικοί.

(Ἕπεται συνέχεια)

(*) Συνιστῶμεν τῷ ἀναγνώστῃ μεγίστην προσοχὴν ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς πεδιάδος τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς θέσεως τῆς πρωτευούσης, διότι θὰ τῷ χρησιμεύσῃ ἐν τοῖς μετέπειτα κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ μαχῶν.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΣΟΥ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ

ΕΠΙ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Πᾶν ζῶον, ὅπως διατηρεῖται ὁ ὀργανισμὸς αὐτοῦ ἐν πληρεστάτῃ ὑγείᾳ, πρέπει νὰ προσλαμβάνῃ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ὡρισμένον ποσὸν τροφῆς, ὅταν, ἐννοεῖται, καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ βίου αὐτοῦ συνθῆκαι εἰσὶν εὐνοϊκώτατα. Ἀνεπάρκεια τροφῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ ὑπερβολικὴ πρόσληψις αὐτῆς θὰ φέρῃ διατάραξιν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ ἢ τὴν φθορὰν αὐτοῦ. Τὸ ὡρισμένον τοῦτο ποσὸν τῆς τροφῆς, δι' οὗ ἀπολαύει, ὡς εἴρηται, ὁ ὀργανισμὸς πλήρους ὑγείας, εἶναι λίαν δυσχερὲς νὰ προσδιορισθῇ, ἅτε ἐξαρτώμενον ἐκ πολλῶν καὶ ποικίλλων συνθηκῶν. Ἐν γένει ὅμως δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ἀναγκαιοῦν ποσὸν τροφῆς εἶναι ἐν στενῇ συναρτήσει ἀνάλογον πρῶτον πρὸς τὴν μάζαν τοῦ σώματος τοῦ ζώου καὶ δεύτερον πρὸς τὴν ἔντασιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς ζωῆς. Ἐν μέγα ζῶον ἔχει ἀπολύτως ἀνάγκην πλείονος τροφῆς παρὰ ἓν μικρόν. Ὁ ἐλέ-

φας δεῖται πλείονος τροφῆς ἢ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος πλείονος ἢ ὁ κύων καὶ ὁ κύων πλείονος ἢ ὁ μῦς. Ἀλλὰ μεγάλη θὰ ἦτον ἡ πλάνη, ἂν ἠθέλομεν νὰ ἐπεκτείνωμεν γενικῶς τὸν κανόνα τοῦτον. Διότι πολλάκις ἓν μικρὸν ζῶον κέκτηται μείζονα ἔντασιν ζωϊκῆς ἐνεργείας ἢ ἄλλο μέγα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μείζων αὕτη ζωϊκὴ ἐνέργεια συνεπάγεται καὶ μείζονα τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ φθορὰν καὶ κατανάλωσιν, διὰ τοῦτο εἶναι ἠναγκασμένον, ὅπως ἰσορροπίσῃ καὶ ἀντικαταστήσῃ ταύτην, νὰ προσλάβῃ καὶ μεῖζον τι ποσὸν τροφῆς. Ζῶον, τὸ ὁποῖον διατελεῖ ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτοῦ καταναλίσκει σχετικῶς μεῖζον ποσὸν τροφῆς ἢ ἄλλο τοῦ αὐτοῦ εἴδους, μεῖζον κατὰ βάρος τοῦ ὁποίου ὅμως ὁ ὀργανισμὸς συνετέλεσε τὴν ἀνάπτυξιν του. Αἱ κάμπαι τῶν ἐντόμων καταναλίσκουσι κολοσσαίας ποσότητας φυτικῶν οὐσιῶν, μεχρισοῦ συντελεσθῇ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν, ἐνῷ τὰ τέλεια ἔντομα προσλαμβάνουσι σχετικῶς λίαν μικρὸν ποσὸν τροφῆς.

Τὸ ποσὸν τῆς εἰσαγομένης τροφῆς κανονίζει οὐ μόνον τὸ μέγεθος (βάρος) τοῦ ζώου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔντασις τῆς ζωϊκῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, κατ' ἀκολουθίαν ἡ φθορὰ καὶ ἡ κατανάλωσις τοῦ ὀργανισμοῦ του, ἣν πρέπει νὰ ἰσορροπίσῃ τὸ ποσὸν τῆς εἰσαγομένης τροφῆς. Εἷς ἵππος, ὅστις μένει ἀδρανὴς ἐν τῷ σταύλῳ, ἔχει ἀνάγκην ἐλάσσονος ποσοῦ τροφῆς ἑνὸς ἄλλου, ὅστις βαρέα φέρων βάρη ἢ ἄλλας ἐργασίας ἐπιτελῶν, φθείρει τὸν ὀργανισμὸν αὐτοῦ. Ὁ ἐργάτης καταναλίσκει μεῖζον ποσὸν τροφῆς ἢ ὁ εὔπορος, ὅστις τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διάγει ἀργός. Ὁ εἰς ἐντεταμένην πνευματικὴν ἐργασίαν ὑποβάλλων τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ, ἔχει ἀνάγκην πλείονος τροφῆς ἢ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα μένει νωθρόν.

Τὸ θῆλυ γένος, ἅτε μὴ ὑποβαλλόμενον εἰς τὰς πνευματικὰς ἐκείνας καὶ σωματικὰς ἐργασίας, εἰς ἃς ὑποβάλλεται τὸ ἄρρεν, καταναλίσκει ἐν γένει ἔλασσον ποσὸν τροφῆς.

Τούτου ἕνεκα, τὸν χειμῶνα ἐσθίομεν περισσότερον ἢ τὸ θέρος, οἱ δὲ λαοὶ τῶν ψυχρῶν κλιμάτων, ἐσθίουσι περισσότερον ἢ οἱ τῶν θερμῶν Οἱ αὐτοὶ Ἄγγλοι στρατιῶται, ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐσθίουσι πολὺ περισσότερον ἢ ἐν ταῖς ἀποικίαις τῶν Ἰνδιῶν.

Ἂν ζῶόν τι δὲν προσλάβῃ τὸ διὰ τὰς ὡρισμένας συνθήκας τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐπαρκοῦν ποσὸν τροφῆς, τότε γεννᾶται ἐν αὐτῷ τὸ αἴσθημα τῆς πείνης. Τὸ αἴσθημα τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἡ ἀντίδρασις τοῦ ὅλου ὀργανισμοῦ πρὸς τὸν ἕνεκα ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς τροφῆς γεννώμενον ἐρεθισμόν. Ἡ ἱκανότης τοῦ ὑποφέρειν τὴν πεῖναν, εἶναι διάφορος παρὰ τοῖς διαφόροις ζώοις. Ἐν γένει δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκεῖνα τῶν ζώων ὑποφέρουσι περισσότερον τὴν πεῖναν, ἐν τῷ ὀργανισμῷ τῶν ὁποίων ἡ ἐναλλαγὴ τῆς ὕλης ἐπιτελεῖται νωθρότερον, ἐν οἷς κατ' ἀκολουθίαν ἡ φθορὰ καὶ ἡ κατανάλωσις τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν γίνεται βραδυτέρα καὶ μετ' ἐλάσσονος ἐντάσεως. Αἱ χελῶναι καὶ οἱ ὄφεις δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐπὶ ἔτος.

Ἐν γένει τὰ ψύχραιμα ζῶα ἀντέχουσι περισσότερον χρόνον ἐν ἀσιτίᾳ ἢ τὰ θερμόαιμα, τὰ σαρκοφάγα περισσότερον τῶν φυτοφάγων. Μικρᾶς ἡλικίας ζῶα θνήσκουσι ταχύτερον ἐξ ἀνεπαρκείας τροφῆς καὶ ἀσιτίας ἢ τὰ ὥριμον ἔχοντα ἡλικίαν, τὰ ζωηρότερα πρωϊαίτερον τῶν νωθρῶν. Οὕτω τὰ νεογνὰ τῶν ἀηδόνων δύνανται νὰ ζήσωσι μόλις εἴκοσι τέσσαρας ὥρας ἐν ἀσιτίᾳ, ἐν κοκκοφάγον πτηνὸν δύο ἡμέρας, ὁ μῦς τρεῖς ἡμέρας, ὁ κόνικλος δώδεκα ἡμέρας μέχρι δέκα ἕξ, ἡ γαλῆ δεκαέξ μέχρι τριάκοντα ἕξ, ὁ σκορπίος ἐννέα μῆνας, ὁ κροταλίας ὄφις εἴκοσι καὶ ἕξ μῆνας, ὁ πρωτεὺς (proteus Sanguineus) πέντε ἔτη. Τὰ ἐξαγόμενα ταῦτα ἐλήφθησαν ἐκ μερικῶν παρατηρήσεων καὶ τούτου ἕνεκα ἡ γενικότης αὐτῶν ἰσχύει ὑπὸ περιωρισμένας συνθήκας.

Δ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

Πᾶν πρὸς πόσιν ὕδωρ ἐμπεριέχει καὶ διάφορα ἄλλα σώματα, ὀρυκτά, ὀργανικὰ καὶ ἀέρια, ἡνωμένα μὲ τὸ ὕδωρ· ταῦτα δὲ εἰσὶ τὸ ἀνθρακικὸν ἀσβέστιον, τὸ θειικὸν ἀσβέστιον, τὸ ἀνθρακικὸν μαγνήσιον, τὸ θειικὸν καὶ χλωριοῦχον μαγνήσιον, ἡ μαγνησία, (ὀξείδιον μαγνησίου), τὸ χλωριοῦχον ἀσβέστιον, ἡ σόδα, ἡ πότασσα, ἡ φυτικὴ ἢ ὀργανικὴ ὕλη, ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἡ διάφορος ποσότης τούτων ἀποτελεῖ τὴν διάφορον ποιότητα τῶν ὑδάτων, ἕκαστον τῶν ὁποίων διαφόρως ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ὑγιείας.

Τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον ὕδωρ καταπαύει ἐντελῶς τὴν δίψαν, δροσίζει καὶ εὐχαριστεῖ τὴν γλῶσσαν, τὸν φάρυγγα καὶ τὸν στόμαχον· διαλύει τὰς ἐν τῷ στομάχῳ τροφὰς καὶ εὐκολύνει τὴν χώνευσιν· πρέπει δὲ νὰ πίνῃ τις ὅσον ἀρκεῖ, πρὸς κατάσβεσιν τῆς δίψης του.

Τὸ καλὸν ὕδωρ πρέπει νὰ περιέχῃ ἀέρα καὶ μάλιστα ἀνθρακικὸν ὀξύ· τοῦτο διακρίνεται, ὅταν τὸ ὕδωρ θερμαινόμενον, παρέχῃ πολλὰς φυσσαλίδας τοιούτου ἀέρος· διὰ τοῦτο τὸ ἐν τοῖς ὑπογείοις μένον ὕδωρ εἶνε ἐνίοτε προτιμώτερον ἄλλου· τὸ δὲ ἀπεσταγμένον ἢ βρασμένον ὕδωρ δεν καταπαύει τὴν δίψαν, ἀλλ' οὔτε εὐάρεστον τὴν γεῦσιν εἶναι.

Τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ εἶνε διαυγές, λευκὸν καὶ κοῦφον κατὰ βάρος, νὰ μὴ ἔχῃ γεώδη πολλὰ μόρια, νὰ διαλύῃ καλῶς τὸν σάπωνα, νὰ βράζῃ ταχέως τὰ ὄσπρια· διὸ πᾶν ὕδωρ, δι' οὗ δὲν βράζουσι καλῶς τὰ ὄσπρια ἀλλὰ σκληρύνονται, δὲν εἶνο καλὸν οὔτε πρὸς πόσιν· τὸ ὕδωρ δέον νὰ εἶνε ἄγευστον, ἄοσμον.

Κατὰ δὲ τὸν Ἱπποκράτην οὐχὶ τὸ ἐλαφρόρον κατὰ βάρος ὕδωρ, ἀλλὰ τὸ ταχέως θερμαινόμενον καὶ ταχέως ψυχραινόμενον εἶναι καλὸν καὶ ὑγιεινόν· «ὕδωρ ταχέως θερμαινόμενον καὶ ψυχόμενον, ἀεὶ κουφότερον».

Πᾶν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ διαυγές, δὲν εἶνε ἄχρουν, ἔχει γεῦσίν τινα ἢ ὀσμὰν ἢ εἶνε πολὺ ψυχρόν, εἶνε ἐπιβλαβές, ὡς ἀκολούθως λέξομεν· ὡσαύτως δὲν εἶνε καλὸν τό ὕδωρ, ἐὰν φέρεται ἐκ πετρῶν καὶ οὐχὶ διὰ γῆς καλῆς, διότι τοῦτο καὶ πολὺ ψυχρὸν εἶνε, καὶ μόρια πολλὰ φέρει ἐν ἑαυτῷ, ἐὰν διέρχηται διὰ κακῆς γῆς, ὡσαύτως ἐὰν ζυγιζόμενον ὑπὸ ἴσον ὄγκον μὲ ἄλλο, εἶνε βαρύτερον. Πᾶν τοιοῦτον ὕδωρ ἔχον τὰ ρηθέντα συστατικά, ἢ τὰ πλεῖστα ἢ τινὰ τούτων, εἶνε πάντοτε κακὸν καὶ ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγίειαν. Τὸ τοιοῦτον ὕδωρ πινόμενον, ἐπιφέρει βάρος εἰς τὸν στόμαχον, ἐξογκόνει τοῦτον, διότι ἀνκπτύσσει ἀέρια, διὰ τῆς κινήσεως δὲ θορυβεῖ ὁ στόμαχος, ὡς ἀσκὸς ἡμίπληρης ὑγροῦ. Ἡ ὄρεξις παύει καὶ ἐνίοτε διὰ κινήσεως ἐπέρχονται ἀλγηδόνες εἰς τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον ἢ καὶ εἰς τὸ ἀριστερόν.

Τὸ ὕδωρ μένον ἐπὶ ἡμέρας εἰς ἀγγεῖον, μεταβάλλεται πρὸς τὸ χεῖρον ἢ τὸ βέλτιον· διότι σήπονται αἱ ὀργανικαὶ ὕλαι αὐτοῦ, τὰ δὲ γεώδη συστατικά του διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἀτμοσφαίρας κατακάθηνται.

Τὸ πρὸς πόσιν ὕδωρ εἶνε διαφόρων εἰδῶν καὶ διακρίνεται ἐκ τοῦ τόπου, ἔνθα πηγάζει· εἶνε δὲ πηγαῖον, φρεάτειον, ποτάμιον, ὄμβριον καὶ διατηρούμενον ἐν δεξαμενῇ ἢ ἐν λίμνῃ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διὰ νὰ ἦναί τις εὐδαίμων, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὴν ὑγείαν, εὐπορίαν τινά, καλοὺς φίλους, ἐρασμίαν σύζυγον, ν' ἀγαπᾷ τὰ βιβλία καὶ τὴν μουσικὴν καὶ ἀπέχων τῶν θλιπτικῶν ἔργων, νὰ διαθέτῃ τὴν ἀνεξάρτητον ἄνεσιν αὐτοῦ εἰς ἀπόλαυσιν ἡδονῶν ἁπλῶν καὶ ἀθώου βίου.

Δρώζ.

Ἡ τῶν ὡραιοτέρων πραγμάτων ἀπόκτησις δὲν εἶναι εὐδαιμονία δι' ἐκεῖνον, ὅστις δὲν γνωρίζει ν' ἀπολαύσῃ αὐτῶν.

Πωλ Ζανέ.

Τιμιός τις ἄνθρωπος δύναται νὰ εἶναι μέχρι τρέλλας ἐρωτόληπτος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μέχρι μωρίας.

Λαροσφουκώ.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μακρὰν τοῦ κόσμου περπατῶ
δὲν ἔχω ἡσυχίαν,
μόνος γυρίζω καὶ ζητῶ
μικρὰν παρηγορίαν.

Μιὰ κόρη νόστιμη, καλὴ
ἀγάπησα μὲ πόνο
καὶ πάσχω δι' αὐτὴν πολὺ
ἕνα καὶ μισό χρόνο!

Κ' ἐκείν' ἐμένα στὴν ἀρχὴ
Ἄχ! πόσον μ' ἀγαποῦσε!
μὲ τὴν καρδιὰ μὲ τὴν ψυχὴ
καὶ πάντα μὲ φιλοῦσε!

Ἀλλὰ δὲν ἐξεύρω διατί;
χωρὶς καμμιὰ αἰτία!
μὲ ἀποφεύγει τώρ' αὐτὴ
μὲ τόση ἀπορία!

Γι' αὐτὸ μὲ πρόσωπο ὠχρὸ
πάντα τὴν γῆ κυττάζω,
μ' ἄσκοπο βῆμα προχωρῶ,
βαθειὰ ἀναστενάζω!

Κατάντησα σὰν τὸ πουλί,
ποῦ χάνει τὴ λαλιά του!
καὶ πάει πιὰ νὰ κελαδῇ
ἀπ' τὴ μελαγχολιά του!

Τὰ πάντα μὲ βαρύνουνε
καὶ μὲ ἀηδιάζουν,
πόνοι μὲ βασανίζουνε,
μεσ' στὴν καρδιὰ μὲ σφάζουν!

Φεῦ! ἔγεινα ὁ δυστυχὴς
τοῦ ἔρωτός μου θῦμα
Γιὰ τὴν ἀγάπη μιᾶς ψυχῆς
θὰ κατεβῶ 'στὸ μνῆμα!

Ἀλλοίμονον εἰς τὸν θνητόν,
ποῦ μίαν ἀγαπήσῃ
κι' αὐτὴ δὲν συμπαθήσ' αὐτὸν
καὶ τὸν περιφρονήσῃ!

. . . . 22 8—905. **Ι. Π. Κ.**

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἡ διαλείπουσα δεξαμενή.

Ἰδοὺ καὶ μία διαλείπουσα πρόχειρος πηγὴ διά τοὺς καταγινομένους εἰς τὰ φυσικο-μηχανικά.

Λάβετε μίαν ὕαλον λυχνίας πετρελαίου, σχήματος κοίλου πρὸς τὸ μέσον, ἥτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποθήκη καὶ δύο φελλούς, δι' ὧν θὰ κλείσητε ἑρμητικῶς τὰς δύο αὐτῆς ὀπάς. Τότε ἀναστρέψετε αὐτὴν καὶ διαπεράτε τὸ λεπτότερον μέρος διὰ μέσου ἑτέρου μεγαλειτέρου φελλοῦ, κάτωθι τοῦ ὁποίου στηρίζετε τρία ὅμοια περούνια, σχηματίζοντες τρίποδα, ὡς ἀκριβῶς παρίσταται ἐν τῷ ἔναντι σχήματι καὶ ὁ ὁποῖος θὰ βαστάζῃ τὴν δεξαμενήν σας.

Ἤδη λάβετε βαθουλὸν στρογγύλον πινάκιον καὶ θέσατε ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς φελλούς, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοποθετεῖτε ἕτερον ὀλίγον μικρότερον

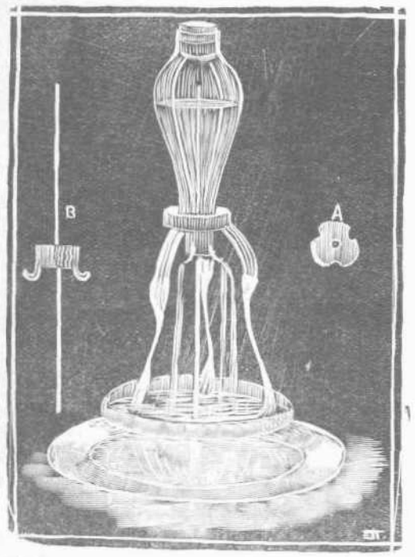

πινάκιον διατετρυπημένον εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ ὑπὸ μιᾶς ὀπῆς ἢ ἂν ἔχητε καλείτερον, κάλυμμά τι κατάλληλον ξύλινον ἢ καὶ ἐκ κασσιτέρου, στρογγύλον πάντοτε. Ἐπὶ τούτου τότε τοποθετεῖτε τὰς ἄκρας τῶν λαβῶν τῶν περονίων σας, ἐφ' ὧν, ὡς εἴπομεν, στηρίζετε τὸ ὑροδοχεῖον σας.

Σημειώσατε ἤδη, ὅτι ὁ κάτωθι τῆς ὑάλου τοποθετηθησόμενος φελλὸς θὰ φέρῃ τέσσαρας ὀπάς. Μίαν εἰς τὸ κέντρον δι' ἧς θὰ περάσητε ἓν μακρὸν μακαρόνιον, οὗτινος ἡ ἄνω μὲν ἄκρα θὰ ἐξέχῃ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐνῷ ἡ κάτωθι θὰ φθάνῃ πολὺ πλησιον τοῦ πρώτου πινακίου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐφάπτεται αὐτοῦ, καὶ ἑτέρας τρεῖς ὀπάς, πέριξ τοῦ φελλοῦ, ἐν αἷς θὰ τοποθετήσητε τρία μικρὰ μακαρόνια ἢ ἐξ ἄλλου εἴδους σωληνάρια. (Τὸ μακαρόνιον λαμβάνει οἷον σχῆμα θέλετε, μαλακώνοντες ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος καὶ ἀποξηραίνοντες διὰ τῆς ξηρᾶς θερμότητος).

Ἤδη προβαίνομεν εἰς τὴν ἐφαρμογήν.

Ὁ εἰσερχόμενος ἀὴρ διὰ τῆς κεντρικῆς ὀπῆς τοῦ μεγάλου μακαρονίου φθάνει ἄνωθι τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξασκεῖ πίεσιν καὶ συνεπῶς τὸ ὕδωρ κατέρχεται διὰ τῶν τριῶν κατωτέρω σωληναρίων καὶ πίπτει ἐν τῷ πρώτῳ πινακίῳ, διὰ τῆς κεντρικῆς πάλιν ὀπῆς τοῦ ὁποίου φθάνει ἐν τῷ ἑτέρῳ κάτωθι αὐτοῦ εὑρισκομένῳ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὀπὴ αὕτη εἶνε μικροτέρα τοῦ συνόλου τῶν τριῶν ἡνωμένων σωληναρίων, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ πινακίῳ κατερχομένου ὕδατος ἀνέρχεται καὶ θὰ φθάσῃ τὸ κάτω μέρος τοῦ κεντρικοῦ σωλῆνος (μακαρονίου), ὥστις οὕτω θὰ χωθῇ ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ συνεπῶς ὁ ἀὴρ δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ εἰσέρχεται ἐν τῷ ὑροδοχείῳ, ἐξ οὗ ἡ ῥοὴ τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν τριῶν μικρῶν σωλήνων θέλει παύσει ἐπί τινας στιγμάς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἐπαναλάβῃ ζωηρότερον, μόλις τὸ ὕδωρ τοῦ πρώτου πινακίου ῥεύσῃ εἰς τὸ κάτωθι ἐπ' ἀρκετὸν καὶ δὲν ἐφάπτεται τοῦ μακαρονίου, ἐξ οὗ πάλιν ὁ ἀὴρ θ' ἀρχίσῃ νὰ εἰσέρχεται ἐν τῷ ὑροδοχείῳ καὶ νὰ πιέζῃ ἄνωθι τὸ ὕδωρ.

Οὕτως ἡ δεξαμενή σας θὰ ἐξακολουθῇ ῥέουσα περιοδικῶς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὕδωρ ἐν τῷ δοχείῳ. Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὀκᾶς ἀλεύρου μπομπότας ῥίπτετε ἡμίσειαν ὀκᾶν ἐλαίου ζεματιστοῦ καὶ τὸ τρίβετε καλῶς, ἔπειτα ῥίπτετε ὀλίγην κανέλλαν, φλοιὸν πορτοκαλίου, ἡμίσειαν ὀκᾶν μέλιτος, ὀλίγον ζεστὸν νερὸν καὶ ὀλίγον λεμόνιον καὶ ἅμα γίνουν ὅλα χυλός, τὸν θέτετε ἐντὸς ταψίου καὶ ἅμα ψηθῇ, περιχύνετε μὲ ζεστὸν μέλι.

Κρέας μὲ σέλινον.

Γιαχνίζετε τὸ κρέας. Ἰδιαιτέρως δὲ κόπτετε τὰ σέλινα, τὰ ζεματίζετε μὲ βραστὸν νερὸν καὶ τὰ ῥίπτετε εἰς τὸ κρέας σας. Σερβίρετε εἶτα μὲ αὐγολέμονον καὶ τρώγετε μὲ ὄρεξιν.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἡ δυσπεψία.

Ἡ δυσπεψία φυσικῶς ἐπέρχεται ἕνεκα ἐξασθενήσεως τοῦ στομάχου μετὰ τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅτε δέον νὰ προλαμβάνεται τὸ κακόν, διότι αὐξανόμενον, ἐπέρχεται δυσκοιλιότης, πονοκέφαλος, ἀνορεξία, κτλ. Δέον ἑπομένως, ὁ ὑποφέρων τὴν νόσον ἰδίως ἐκ δυσπεψίας, καὶ μὴ κοιμώμενος ἀνέτως, νὰ τρώγῃ καλῶς ἅπαξ τῆς ἡμέρας, τὴν μεσημβρίαν, νὰ κινῆται κατόπιν ἢ ἐργάζεται καὶ τὸ ἑσπέρας νὰ λαμβάνῃ ἐλαφρὰν τροφήν, δηλ. αὐγὰ βραστά, γαλακτερά, βούτυρον καὶ γιαοῦρτι, τέιον καὶ παξιμάδια κτλ.

Ὁ ἰατρός σας.

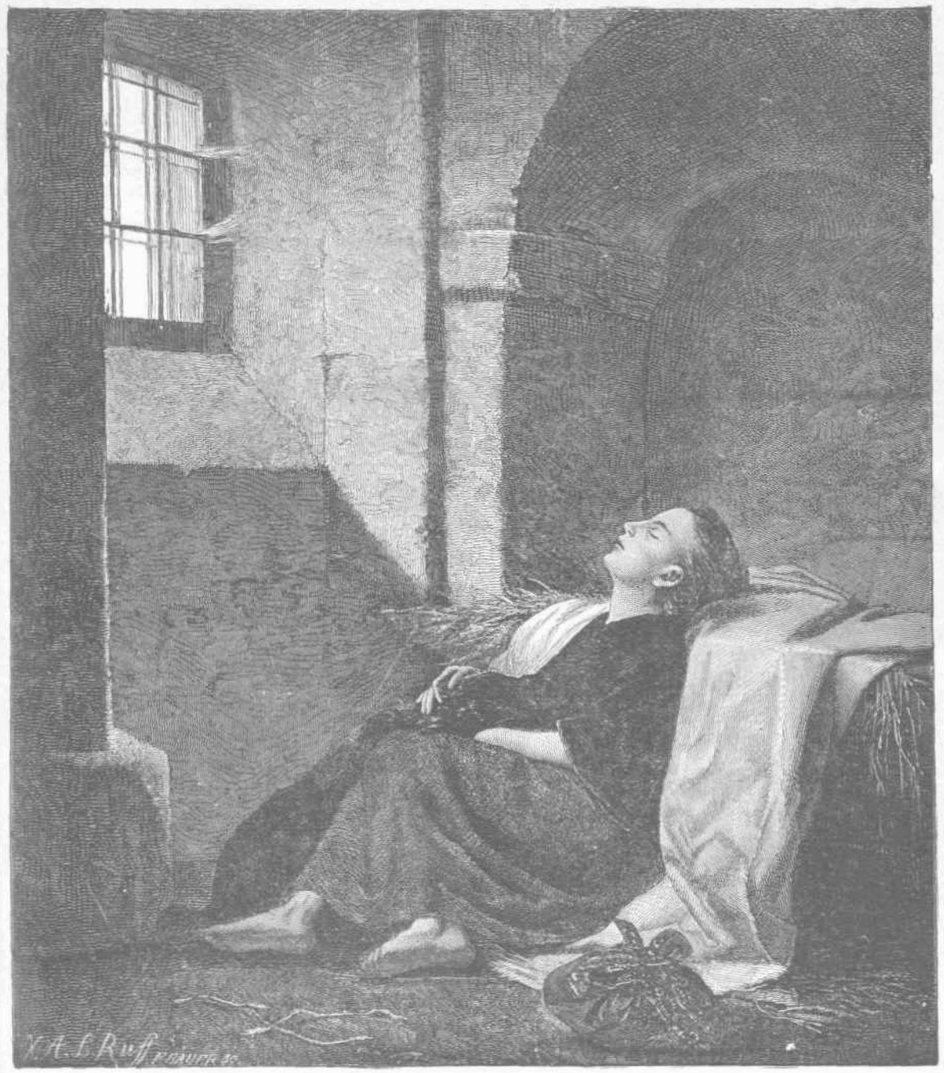

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Ἔβλεπεν ἡ πεντάρφανη
ἡ κόρη 'ς τ' ὄνειρό της,
Πῶς εἶχε τ' ἀδελφάκια της
πῶς εἶχε τὸ γονεό της.
Κ' ἐκάνανε Χριστούγεννα
μαζῆ χαριτωμένα
ὅπως γιορτάζαν μιὰ φορὰ
'σὲ χρόνια περασμένα!

Ἀλλ' ἦταν ψεύτικ' ὄνειρο
ξυπνᾶ ἡ κόρη πάλι;
Ἡ κόρη ποῦχε ὀλόδροσα
καὶ ζηλεμένα κάλλη.
Καὶ νοιώθει πάλι μονοξιὰ
καὶ ἐρημιὰ μονάχα.
Καὶ λέγει: Θεέ μου σ' ὤφταιξα
ἐγὼ 'ς τὸν κόσμο τάχα;

Ἀθῆναι 1905 Γ. Α. Πολίτης.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΟΥ

ΑΙ ΚΥΔΩΝΙΑΙ
(τὸ Ἀϊβαλῆ).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Εἶτα δὲ ἀποσυρθέντες ἐκεῖθεν, μοὶ ἐπρότεινεν ὁ κ. Κονταξῆς νὰ μεταβῶμεν, ἂν θέλω, ὀλίγον περίπατον ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἔξωθι αὐτῆς, ὅπως ἴδω καὶ ταύτην καὶ τὰ περίχωρα. Καὶ ὄντως περιήλθομεν μέρος αὐτῆς καὶ εἶδον, ὅτι ὁμοιάζει πρὸς παλαιὰς ἀνατολικὰς πόλεις, ὅπως εἶναι ἅπασαι αἱ ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνικαὶ συνοικίαι. Ὁδοὶ ἑλικοειδεῖς πλακόστρωτοι, ποῦ μὲν στενώταται, ποῦ δὲ πλατύτεραι μὲ μικρὰς πλατείας καὶ θύρας στρογγύλας ἄνωθι, οἰκίαι μονόρωφοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τινὲς δὲ διώροφοι, σπανιώτατα ὅμως τριώροφοι, εἰς μερικὰς τῶν ὁποίων κάτωθι ὑπάρχουν γραφεῖα καὶ ἀποθῆκαι ἐλαίων. Παρὰ δὲ τὴν παραλίαν εὑρίσκονται καὶ ἐργοστάσιά τινα σαπωνοποιΐας. Κίνησις ἐν ταῖς ὁδοῖς δὲν παρατηρεῖται ζωηρά, οὔτε καὶ ἐνδιαφέρουσα· εἴς τινας ὅμως μικρὰς οἰκίας ἵστανται παρὰ τὴν θύραν ἢ τὴν θυρίδα γυναῖκες ὄρθιαι ἢ καὶ καθήμεναι καὶ αἵτινες παρατηροῦσι τοὺς διερχομένους μετὰ περιεργείας. Εἶναι ἡ μόνη των μετὰ τὰ οἰκιακὰ διασκέδασις.

Μετ' οὐ πολὺ ἐξήλθομεν τῆς πόλεως πρὸς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ τῆς ὁποίας ὑπάρχει τουρκικὸς στρατιωτικὸς σταθμὸς μετ' ὀλίγων ἐν αὐτῷ στρατιωτῶν, διότι οἱ κάτοικοι εἰσὶ φιλησυχώτατοι καὶ δεξιόθεν παρατηρῶ ὡραῖον κτίριον μὲ κῆπον καὶ μὲ μεγάλην εὐρύχωρον θύραν.

— Εἶναι τὸ νοσοκομεῖον μας, Κύριε Πρίντεζη, μοὶ λέγει ὁ συνοδός μου.

Περιειργάσθην αὐτὸ ἐπ' ὀλίγον καὶ εἶδον ὅτι ἦτον ἀρκετὰ καλὸν καὶ εὐρύχωρον, λειτουργοῦν κάλλιστα. Ἐπειδὴ δὲ ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ἐγένετο σκέψις, ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωμεν ἢ νὰ προχωρήσωμεν.

— Εἶναι ἡ νέα ἐξοχή μας, τὸ Νέον Φάληρον, μοὶ λέγει ὁ κ. Κονταξῆς καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα πλησίον, ἂν θέλετε, πηγαίνομεν ἕως ἐκεῖ.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε καὶ ὁ ἀδελφός σου, τῷ ἀπήντησα καὶ μάλιστα κατοικεῖ ἐκεῖ καὶ ὁ κ. Α. Ἀναστασίου, συνδρομητής μας, ὃν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω.

— Ὅλη ἐκείνη ἡ νέα συνοικία εἶναι ἰδική του καὶ ἴσως τὸν εὕρομεν ἐκεῖ.

— Ἂς ὑπάγωμεν, εἶναι ὡραία καλοκαιρινὴ ἡμέρα καὶ ὁ καιρὸς ὡραιότατος.

Ἐπροχωρήσαμεν δι' ὡραίας παραλιακῆς ἀμαξητῆς καὶ πλατυτάτης ὁδοῦ, ἔνθεν μὲν ἔχοντες τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης, μὲ δροσερωτάτην αὔραν καὶ ἐκεῖθεν διαφόρους ἀπόψεις ἐξ ὡραίων οἰκισμῶν, κήπων, λόφων, χαραδρῶν καὶ πετρωδῶν ὑψωμάτων. Ἡ θέα ὄντως ἦτο χαριεστάτη, ὅσῳ δὲ ἐπροχωροῦμεν, κατὰ τοσοῦτον τὸ μέρος τῆς ὡραίας αὐτῆς ἐξοχῆς ἦτον ἀπολαυστικωτάτη διττῶς καὶ ὑπὸ ἔποψιν θέας καὶ καλλονῆς καὶ ὑπὸ ἔποψιν κλιματολογικῆς καὶ ὑγιεινῆς ὠφελείας. Ἀνέπνεέ τις βαθμηδὸν ἀέρα εὐάρεστον καὶ δροσερώτατον.

Μετὰ εἰκοσάλεπτον τέλος τοιαύτην εὐχάριστον ὁδοιπορίαν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν νέαν συνοικίαν, ἥτις περιλαμβάνει ἐκτὸς ἑκατέρωθεν ἄλλων οἰκημάτων καὶ σειρὰς νεοκτίστων διωρόφων οἰκιῶν μετὰ ὡραίων αὐλῶν, περιτοιχισμάτων καὶ κηπαρίων. Ἔξωθι δὲ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὑπῆρχε κομψὸν παράπηγμα διὰ θαλάσσια οἰκογενειακὰ τῆς συνοικίας ταύτης λουτρὰ καὶ περαιτέρω ἔτι πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν παραλίαν, Καφενεῖον ἐξοχικὸν καὶ παρέκει ὡραῖον εὐρύχωρον περίπτερον, διὰ τοὺς παροικοῦντας καὶ διαβάτας.

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ κ. Α. Ἀναστασίου, μοὶ λέγει τότε ὁ εὐγενέστατος σύντροφός μου, δεικνύων μοι τὴν πρώτην διώροφον οἰκίαν, ἀλλ' ἴσως ὁ κ. Ἀναστασίου νὰ ἦναι αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸ καφενεῖον καὶ ἂν θέλετε, πηγαίνομεν πρῶτον ἕως ἐκεῖ.

— Ὄχι, ἂς ἐρωτήσωμεν πρῶτον, εἶπον, εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἂν δὲν εἶναι, πηγαίνομεν τότε εἰς τὸ καφενεῖον. Καὶ πραγματικῶς εὕρομεν αὐτὸν οἴκοι.

Ὁ κ. Α. Ἀναστασίου, ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν περίπου, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησίν μας, μόλις τῷ ἀνηγγέλθη ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας ἡ ἐπίσκεψίς μας.

— Ὦ, σεῖς κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγει ἀμέσως μετὰ πολλῆς χαρᾶς, πῶς ἦτο τοῦτο .., εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὴν πόλιν μας. Ἄ, μὰ τοῦτο εἶναι ἀνέλπιστον. Ὁρίστε, Ὁρίστε, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἀμέσως εἶτα μᾶς λέγει :

— Αἴ, ποῦ θέλετε νὰ καθήσωμεν, κ. Πρίντεζη, μέσα ἢ ἔξω, ὅπου σᾶς ἀρέσει.

Παρατηρῶν δὲ μετὰ περιεργείας καὶ θαυμασμοῦ τὴν ὡραίαν ἐκείνην θέαν καὶ ἀπόλαυσιν ἐν τῇ δροσερωτάτῃ ταύτῃ ἐξοχῇ καὶ τὸν ὡραῖον ἐπίσης παρὰ τῇ θύρᾳ ἐξώστην, ἐξ οὗ ἔβλεπέ τις ἄποψιν λαμπρὰν καὶ ἐκτεταμένην.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, εἶπα, κ. Ἀναστασίου, νὰ καθήσωμεν, ἐδῶ ἔχετε τὸν παράδεισον, τὴν θείαν ἀπόλαυσιν καὶ νὰ καθήσωμεν μέσα; Τί ὡραία, τί μαγικὴ ὀπτασία! Τί δροσερὸς καὶ καθαρὸς ἀήρ. Τί ὡραία θάλασσα μὲ τὰ πέριξ καὶ ἑκατέρωθεν τοπεῖα καὶ εἰς τὸ μέσον τὰ πλοιάρια ἐκεῖνα μὲ τὰ ἀναπεπταμένα ἱστία, διασχίζοντα τὴν ὑδατίνην ἐπιφάνειαν.

Ἰδέτε ! τί μαγεία καὶ τὰ μικρὰ μικρὰ κύματα φλοισβίζοντα παρὰ τὴν ἀκτήν. . .

Καὶ ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα καὶ παρετήρουν πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν διαυγέστατον ἄνωθι ὁρίζοντα, θαυμάζων τὰ πέριξ, νεαρά τις γυνή,

εὐειδεστάτης καὶ γλυκυτάτης μορφῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς διαπεραστικοὺς καὶ ἐκφραστικούς, ἀνάστημα μέτριον καὶ περιβολὴν ἁπλουστάτην καὶ χαρίεσσαν, εἶχεν ἡσύχως πλησιάσει πρός με καὶ ἵστατο παρατηροῦσά με μετὰ χάριτος καὶ μειδιῶσα.

Στραφεὶς αἰφνηδίως, ἐξεπλάγην.

— Ὁ κ. Πρίντεζης, μοὶ λέγει, τί κάμνετε; καλῶς ὁρίσατε.

— Ἡ κυρία μου, σᾶς συνιστῶ τὴν Κυρίαν μου, μὲ λέγει τότε ὁ κ. Ἀναστασίου.

—Ὦ χαίρω πολύ, χαίρω πολύ, εἶπον, ἀλλὰ πῶς ἤδη ἐγνωρίζετε, ποῖος εἶμαι καὶ πόθεν ἤλθετε καὶ δὲν σᾶς εἴδομεν.

Μοὶ ἐφάνη περίεργον, διότι δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ παρουσιάσθη ὡς φάντασμα.

Ἡ Κυρία Ἀναστασίου ἐξερράγη εἰς γέλωτας τότε, ἀλλὰ τόσον χαριέντως, ὥστε μᾶς ἔκαμε νὰ τὴν θαυμάσωμεν.

— Ἤμην ἀπέναντι, μᾶς λέγει, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ μου καὶ σᾶς εἶδον ἐρχομένους μακρόθεν μετὰ τοῦ κ. Κονταξῆ καὶ παρατηρούντας μετὰ περιεργείας καὶ δεικνύοντας μὲ τὴν ῥάβδον σας, πότε τὴν θάλασσαν, πότε τὰ πέριξ ἐδῶ μέρη καὶ πότε βαδίζοντας καὶ πότε ἱσταμένους καὶ συνομιλοῦντας καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὴν κάποιος ξένος θὰ εἶναι. Ὅταν δὲ εἶδον, ὅτι εἰσήλθετε εἰς τὴν αὐλήν μας καὶ ἐκαθήσατε μὲ τὸν σύζυγόν μου καὶ πάλιν δεικνύοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ὁμιλοῦντας τόσον ζωηρῶς καὶ ἐνδιαφερόντως, ἐκάλεσα τὴν ὑπηρέτριαν καὶ ἔμαθα, ὅτι εἶσθε ὁ κ. Πρίντεζης, καὶ ἔτρεξα ἀμέσως, διότι σᾶς ἐγνώριζα ἀπὸ τὴν «Φύσιν».

— Ὥστε εἶσθε εὐχαριστημένη, ὅπου ἦλθον καὶ ἕως ἐδῶ ;

— Πῶς ὄχι, ἀναγινώσκω πάντοτε τὰ ταξείδιά σας καὶ ἐσκεπτόμην πότε ἄρα θὰ ἔλθῃ καὶ εἰς Ἀϊβαλῆ.

—Νὰ λοιπὸν ὅπου ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ ἐπιθυμία σας καὶ ηὐχαριστήθην καὶ ἐγὼ πολὺ ὅπου ἦλθον νὰ ἴδω αὐτὸ τὸ θεσπέσιον ἐδῶ μέρος;

— Σᾶς ἀρέσει, ἀληθῶς, κ. Πρίντεζη ;

— Τί λέγετε, Κυρία, εἶσθε εὐτυχὴς καὶ σᾶς ζηλεύω, διότι κατοικεῖτε εἰς ὡραῖον μέρος καὶ ἥσυχον καὶ ὑγιεινὸν καὶ πλῆρες θελγήτρων καὶ ἀπολαύσεων. Ἐδῶ πνέει ὁ θυμασιώτερος ἀήρ. Ἰδέτε τί δρόσος τί θάλασσα, τί ὁρίζων. Ἂν ἠδυνάμην νὰ ζηλεύσω ἐξοχήν, θὰ ἐπροτίμων ἐδῶ τὴν ἰδικήν σας.

— Ναί, εὐχαρίστως νὰ ἔλθητε, θὰ σᾶς δώσωμεν ὁποιανδήποτε ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν ἄνωθι οἰκιῶν μας, μοὶ ἔλεγον μετὰ χαρᾶς ἀμφότεροι οἱ καλοὶ σύζυγοι.

— Εὐχαριστῶ πολύ. Τί ὡραία καὶ ποῖος κατοικεῖ εἰς τὸ πρῶτον ἤδη οἴκημα ;

— Εἰς ἐκεῖνος ; ὁ διοικητής μας, ἀλλὰ σημειώσατε, εἶναι ἀλβανός, πλὴν ἕλληνας καθ' ὅλα καὶ ἔχει πολὺ καλὴν οἰκογένειαν.

— Χαίρω πολὺ καὶ πῶς τὸ πνεύσατε ἐδῶ;

— Πολὺ ὡραῖα, ὅπως βλέπετε, μὲ τὴν φύσιν καὶ τοὺς περιπάτους. Ἔχομεν ὡραῖον περίπατον πρὸς τὰ ἔξω ἐκεῖ καὶ μὲ τὰς πέριξ ἐδῶ οἰκογενείας, αἵτινες μᾶς ἐπισκέπτονται συνεχῶς. Τὸ πρωὶ δὲ κάμνομεν θαλάσσια λουτρά.

— Ὡραῖα, ὡραῖα, καὶ εὖγε, εἶσθε εὐτυχεῖς, ὅπου ζῆτε εἰς τὸ ὡραῖον αὐτὸ μέρος.

Καὶ ἀφοῦ διεμείναμεν ἐπ' ἀρκετὸν ἐνταῦθα καὶ εἴπομεν πολλὰ περὶ Ἀθηνῶν, Αἰγύπτου καὶ Μυτυλήνης, προσεκλήθημεν μετὰ τοῦ κ. Κονταξῆ νὰ ἐπανέλθωμεν τὴν ἐπιοῦσαν, ὅπως μεταβῶμεν πάντες εἴτε ἐφ' ἁμάξης, εἴτε διὰ λέμβου εἰς τὴν ὄπισθεν τοῦ λόφου ὡραίαν ἐξοχήν, ὅπου ὑπάρχουν κῆποι καὶ ὡραῖαι ἐξοχαὶ καὶ μεταβαίνουσιν συνεχῶς οἱ προύχοντες τοῦ τόπου.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τοῦ κ. Σολομωνίδου, ἀντιπροσώπου τῆς «Ἀμαλθείας» Σμύρνης καὶ Ἰ. Ματθαίου ἀνταποκριτοῦ ἐπεσκέφθημεν τὸ μέγα κατάστημα καὶ ἐργοστάσιον σαπωνοποιΐας τοῦ κ. Κατσακούλη καὶ Σας ἐντὸς τῆς πόλεως, παρὰ τὴν παραλίαν κείμενον ἐν νεοδμήτῳ ἰδιοκτήτῳ μεγαλοπρεπεῖ κτιρίῳ εὑρισκομένῳ, ὅπερ ὄντως ἐθαυμάσαμεν διὰ τὴν ὡραίαν τάξιν, ἀνελλιπῆ διάταξιν καὶ καταπληκτικὴν ἐργασίαν Ἀπουσιάζοντος δὲ τοῦ κ. Κατσακούλη, ὁ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ καὶ ἀνεψιὸς μᾶς ὡδήγησεν παντοῦ ἄνω καὶ κάτω εἰς πάντα τὰ διαμερίσματα καὶ μᾶς ἐπέδειξε πάσας τὰς λεπτομερείας, ἀποκομίσαντες τὰς καλειτέρας ἐντυπώσεις.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἄλλας ἐπισκέψεις ἐπεστρέψαμεν εἰς τοῦ κ. Κονταξῆ, ὅπου μετ' ὀλίγον προσῆλθε καὶ ὁ κ. Ἀναστασίου μετὰ τῆς Κυρίας του, ἐπὶ τούτῳ κατελθόντες εἰς τὴν πόλιν καὶ μᾶς προσεκάλεσαν ἐκ νέου εἰς τὴν ἐξοχήν των, παρακαλέσαντες ἐν ταὐτῷ, ὅπως ἐνωρὶς μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν των, διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Παρασκευὴν ἢ Ἅγ. Νικόλαον καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκεῖθεν, νὰ συμφάγωμεν πάντες παρ' αὐτοῖς.

Καὶ ὄντως μετὰ τὸ γεῦμα περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μ. μ. τοῦ κ. Κονταξῆ ἀρχηγοῦντος καὶ ὁδηγοῦντος εἰσήλθομεν ἀπὸ τοῦ καφενείου τῆς παραλίας ἐντὸς μεγάλης καὶ ὡραίας καὶ νουργοῦς λέμβου, τῆς ὑπηρεσίας τοῦ καλοῦ πάντοτε καὶ προθύμου κ. Κονταξῆ, τῇ συνοδείᾳ καὶ τῶν προσκεκλημένων ἐπίσης κ. κ. Σολομωνίδου καὶ Κάβουρα καὶ ἀναπετάσαντος τοῦ λεμβούχου τὸ ἱστίον, ἠρξάμεθα πελαγοδρομίας πρὸς τὸ Νέον Φάληρον. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀντίθετος τῇ πορείᾳ μας, ἄνεμος ἐφύσα σφοδρὸς καὶ τὰ κύματα ἐνίοτε μᾶς περιέλουον ἐν τῇ λέμβῳ. Ἦτο καὶ ὡραῖον καὶ ἐπικίνδυνον τὸ πέραμα, ἀλλ' ἐπειδὴ πάντες τὴν μεσημβρίαν

εἴχομεν φάγει ὁμοῦ καὶ εἴμεθα εἰς εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα, δὲν ἐλαμβάνομεν ὑπὸ σπουδαιότητα τὸ ἄγμα, ἀλλ' ἐγελοῦσαμεν καὶ ἐκαγχάζομεν ὁσάκις ἡ λέμβος ἀρ' ὑψηλοῦ κύματος κατήρχετο παταγωδῶς ἐν τῷ χάσματι τῶν μεταξὺ κυμάτων καὶ τὸ ὕδωρ πιεζόμεν ν, ἐσφενδονίζετο πρὸς ἡμᾶς.

Τέλος ἐπλησιάσαμεν τὴν ἀκτὴν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν καὶ πηδήσαντες εἰς ἕκαστος ἡμῶν εἰς τὴν ξηράν, ἀνήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀναστασίου, ὅστις μᾶς ἐπερίμενε μετὰ τῆς κυρίας του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο τρικυμιώδης, ἡ δὲ κυρία εἶχε νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τοῦ δείπνου, ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῶμεν πάντες μόνον οἱ ἄνδρες εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχήν, διὰ τῆς ἰδίας λέμβου μας καὶ ν' ἀφήσωμεν τὰς γυναῖκας οἴκοι, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Καὶ εἰσήλθομεν πάλιν εἰς τὴν ὡραίαν λέμβον μας, προστεθέντος καὶ τοῦ κ. Ἀναστασίου, ὅστις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἶναι πάντοτε εὔθυμος καὶ ζωηρός, κοσμοπολίτης καὶ πάνυ εὐγενής, bon vivant καὶ διασκεδαστικὸς καὶ ἀναπετάσαντες πάλιν τὸ ἱστίον ἐπλέομεν ἐναντίον τῶν οὐριοδρομούντων κυμάτων πρὸς τὸν κόλπον ἀριστερόθεν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Καὶ πάλιν ἐπαλαίομεν καὶ ἐκαγχάζομεν καὶ ἐβρεχόμεθα καὶ ἐνίοτε ἐτρομάζομεν, ἀλλὰ τῇ βοηθείᾳ καὶ ἰσχυροπάλῃ τοῦ ὄντως γενναίου καὶ ἐπιτηδείου ἡμῶν λεμβούχου πάντοτε τὰ ἐκαταφέραμεν καλά, ἐπλησιάσαμεν πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἧς ὁ ναὸς κεῖται ἐπὶ λαμπροτάτης θέσεως ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ περιβλέπτου κωνοειδοῦς πετρώδους ὑψώματος καὶ εἶτα διηυθύνθημεν πρὸς τὸν Ἅγ. Νικόλαον παρὰ τῇ ἀκτῇ τοῦ ὁποίου προσηγγίσαμεν.

Ἐξελθόντες εἰς τὴν ξηράν, ἐθαυμάσαμεν τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως καὶ τὰ λαμπρότατα πέριξ τοπεῖα, ὅπου ἤδη πολλαὶ οἰκογένειαι καὶ περιπατηταί, ἄλλοι διὰ ξηρᾶς καὶ ἄλλοι διὰ λέμβων καὶ ἄλλοι ἀπὸ πρωΐας εἶχον ἤδη ἐκεῖ ἐπίσης πρὸς ἐξοχικὴν ἀπόλαυσιν προσέλθει.

Ἡμεῖς ἐκεῖ διηρέθημεν τότε, διότι ὁ κ. Ἀναστασίου προσλαβὼν μὲ ὡδήγησε διὰ μέσου τῶν πευκοφόρων λόφων, ὅπως ἴδω τὰ περίεργα ἐκεῖ τοπεῖα, οἱ δὲ ἄλλοι ὡς γνωρίζοντες ταῦτα ἔβησαν πρὸς τὸν ναόν, ὅστις κεῖται ἔναντι πρὸς τὴν πεδιάδα ἀνὰ μέσον τῶν λόφων.

Ἀναβάντες τὸν πρῶτον λόφον μετὰ τοῦ κ. Ἀναστασίου ἀνὰ μέσον τῶν πεύκων καὶ τῶν θάμνων, κατήλθομεν ὄπισθεν αὐτοῦ, ὅπου μαγευτικώτατον θέαμα ἐξετυλίσσετο ἐνώπιον ἡμῶν. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν λοφίσκοι πλήρεις πεύκων καὶ δενδρυλίων, σειραὶ λοφοσειρῶν εἰσδύουσαι πρὸς τὴν θάλασσαν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, εἶτα δὲ ἐπιστρέφουσαι κυκλοτερῶς καὶ σχηματίζουσαι κόλπους καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τούτων τὸ ὕδωρ ἐντελῶς καὶ μακαρίως ἠρεμοῦν, ἐν σχήματι μεγάλων λεκανοειδῶν ἐπιφανειῶν.

Ἔστην ἐπὶ τῆς ράβδου μου ἀκουμβήσας καὶ ἐθκύμαζον τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τῆς ἐκεῖ φύσεως. Ἦτον ὄντως μεγαλοπρεπὲς καὶ θαυμάσιον καὶ ἐνῷ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ἐμαίνοντο, ἐνταῦθα ἐκυριάρχει γαλήνη καὶ ἡσυχία ἀπόλυτος.

Ἐπιστρέφοντες, τὸ ἔδαφος ἀριστερόθεν ἦτο κατάμεστον μελανῶν κατακεκαυμένων λίθων, ἐξ ἡφαιστειώδους παλαιᾶς ἐκρήξεως προερχομένων καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα μικρὸν πρὸς ἀνάμνησιν, ἐχωρήσαμεν δεξιᾶ, ὁπότε μετ' ὀλίγον εὑρέθημεν ἔναντι παρακειμένων δύο-τριῶν ἐκτεταμένων ἀγροκηπίων. Εἰσήλθομεν ἐντὸς τοῦ καλειτέρου, ὅπως δοκιμάσωμεν καὶ τὸ ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχον ὡραῖον καὶ γευστικώτατον ὕδωρ, ὡς μοὶ ἔλεγεν ὁ κ. Ἀναστασίου, ὅτε παρ' ἐλπίδα εὑρίσκομεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἡμετέρους συνοδοιπόρους καὶ συντρόφους. Ἐκαθήσαμεν παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ φιλότιμος κηπουρὸς μᾶς ἐφιλοξένησε πάνυ εὐγενῶς, προσενεγκὼν ἡμῖν μετὰ τοῦ ὡραίου ὕδατός του καὶ φιάλην ρακίου μετὰ σταφυλῶν. Παραμείναντες δ' ἐπ' ἀρκετὸν καὶ γελάσαντες οὐκ ὀλίγον, ἀπήλθομεν καὶ ἐκεῖθεν, ἀποφασίσαντες νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πόλιν πεζῇ, καθόσον ἡ τρικυμία ἐμαίνετο ἔτι καί τις λέμβος, ὡς μᾶς ἔλεγον, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατραπῇ μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ ἐπιβκινόντων, ἡ δὲ ὁδοιπορία μας ἐπρομηνύετο διασκεδαστικωτάτη, ἕνεκα τῆς μεσολαβούσης ὡρᾴας ἀμαξητῆς ὁδοῦ καὶ τῆς διαβάσεως ἐκεῖθεν καλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, πρὸς ἀναψυχήν.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Προχθὲς ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ ἐν Δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ Συμβουλίου ἐγένετο ἡ 103η κλήρωσις τοῦ ἐξ 60,000,000 δανείου αὐτῆς.

Ἐξήχθησαν δὲ οἱ ἑξῆς ἐννέα ἀριθμοί:

92,566	δραχ.	100,000
88,920	»	10,000
180,122	»	2,500
135.270	»	2,500
126,422	»	1,000
99,000	»	1.000
135,362	»	1,000
67,785	»	1,000
107,220	»	1,000

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΜΜΙΑΣ

— Οὔτε εὔπιστος εἶμαι, ἀλλ' οὔτε καὶ δεισιδαίμων, πεπεισμένος ὅμως τυγχάνω, ὅτι οὐδεμία ὑπερφυσικὴ δύναμις εἰσχωρεῖ εἰς τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ παράδοξα ὑπὸ τῶν φακίρων διαπραττόμενα*, ὡς καὶ εἰς τὰ θαυμάσια πνευματιστικὰ φαινόμενα καὶ τὰς προφητείας τῶν μάντεων καὶ ὅτι πάντα ταῦτα ὀφείλονται εἰς τὴν ἄγνοιαν ἡμῶν, ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῆς πραγματικῆς καὶ φυσικῆς αὐτῶν ἰδιότητος.

Ἀλλ' ἐν τούτοις, δὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω τὴν θαυμασίαν ἐντύπωσίν μου καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑξῆς γεγονότος, ὅπερ, μολονότι δύναταί τις νὰ καταλέξῃ εἰς σύμπτωσιν, ἐνέχει ὅμως μεγάλην παραδοξότητα.

Οὕτως ὡμίλει ἄγγλος τις συνταγματάρχης, ὁ Χόβαρτ, πρός τινας συναδέλφους αὐτοῦ ἀξιωματικοὺς ἐν Ἰνδίαις, ἑσπέρας τι ἐν τῷ ἀνδήρῳ τῆς στρατιωτικῆς Λέσχης, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅτε ἐν ἡδυτάτῃ καὶ δροσερωτάτῃ νυκτί, κατόπιν θερμοτάτης ἡμέρας, εἶχον ἐξέλθει τῆς αἰθούσης τοῦ φαγητοῦ, ὅπως ἀναπνεύσουν καθαρώτερον ἀέρα.

— Νομίζω, κύριε συνταγματάρχα, τῷ ἀπήντησεν εἷς τῶν συναδέλφων του, ὅτι ἡ μνήμη σᾶς καθυποβάλλει αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ γεγονός, ὅπερ μέλλετε νὰ μᾶς διηγηθῆτε.

— Πραγματικῶς αὐτὸ συμβαίνει, ἐπιλέγει ὁ συνταγματάρχης καὶ ἰδοὺ ἡ ἀφήγησίς του, μολονότι εἶναι ἐτῶν τινων ἡ ἱστορία αὕτη. Τὸ ἐνθυμοῦμαι ὅμως κάλλιστα

Καὶ ἀφοῦ ἀπεπεμψε τολύπας τινὰς καπνοῦ ἐκ τοῦ σιγάρου, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῷ στόματί του, ἐξηκολούθησεν.

—Ὅτε ἐξῆλθον τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ἐγενόμην ἀνθυπολοχαγὸς καὶ προσεκολήθην, τῇ αἰτήσει μου, ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ἰνδιῶν, καθόσον τίς ἄγγλος δὲν ἐπιθυμεῖ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, νὰ ἴδῃ καὶ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ χάρμα τοῦτο τῶν ἡμετέρων ἀποικιῶν;

Πάντες ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν ἐπιδοκιμαστικῶς.

— Ἀναχωρήσας ἐξ Ἀγγλίας, ἐγνώρισα ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ τὸν λόρδον Οὐιλδμώρ ὅστις εἰκοσαεξάετής μόλις καὶ κάτοχος μεγίστης περιουσίας, εἶχε περατώσει τὰς σπουδάς του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβριγίας καὶ τὸ πρῶτον ἐπεχείρει μεγάλον ἀνὰ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου ταξείδιον ἵνα συμπληρώσῃ τὰς γνώσεις του διὰ τῆς ἀποκτήσεως καὶ τῶν πολυτίμων ἐφοδίων τῶν ἐκ τῶν ταξειδίων ἑκάστοτε παρουσιαζομένων.

Συντόμως ἀμφότεροι συνεδέθημεν διὰ στενῆς καὶ ἀφοσιωμένης φιλίας. Ὁ λόρδος Οὐιλδμὼρ ἦτον ἤδη ἐξησκημένος δι' ἐκτάκτου δυνάμεως εἰς ὅλα τὰ σπόρτ (ἀσκήσεις) καὶ ἐκτὸς τῶν φυσικῶν του τούτων προσόντων, ἐκέκτητο καλλίστην καρδίαν καὶ πολλὴν πνευματικὴν ἰδιοφυΐαν. Αἱ δὲ ποικίλαι καὶ ἀπεριόριστοι αὐτοῦ γνώσεις προσέδιδον τῇ συναναστροφῇ του ὅλως ἔκτακτον εὐχαρίστησιν καὶ ἐνδιαφέρον τι γόητρον τῷ πλησιάζοντι αὐτόν. Ἦτο δὲ τέλος εἷς συνταξειδιώτης θαυμάσιος.

Τοῦτο μὲ ἠνάγκασε νὰ διαμείνω ἐπί τινας ἡμέρας μετ' αὐτοῦ εἰς Αἴγυπτον. Συνεφωνήσαμεν δὲ, νὰ ἐπισκεφθῶμεν ὁμοῦ τὰς διαμενούσας ἔτι σῶας ὡραίας ἀρχαιότητας τῆς θαυμασίας χώρας τῶν Φαραώ, παρὰ τὰς τόσας ἐπισυμβάσας ἐκεῖ καταστροφὰς καὶ δηώσεις, τὰς πολεμικὰς ἐνεργείας κτλ. διὰ μέσου τοῦ μεγαλείου τόσων ἐξαφανισθέντων πολιτισμῶν. Οὕτως ἐπεσκέφθημεν τὰς πυραμίδας καὶ τὴν Μέμφιδα, τὸ Λουξὸρ καὶ τὸ Καρνάκ, τὰς Θήβας καὶ τὴν περίφημον νησίδα τῆς Φιλῆς, ἣν δυστυχῶς ἐσχάτως τὰ ὑδραυλικὰ ἔργα τοῦ περιφράγματος τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου σχεδὸν κατεπλημμύρησαν Ἀλλά, φεῦ, ἡ ἱεροσυλία αὕτη, ἣν ἀπέφυγον νὰ διαπράξωσιν ἐπὶ τόσα ἔτη οἱ εἰσβαλόντες εἰς τὴν χώραν ταύτην Πέρσαι, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, οἱ Ρωμαῖοι, Ἄραβες καὶ ὁ Βοναπάρτης, ἐπέπρωτο νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων μηχανικῶν.

Ὡς γνωρίζετε, ἐν Αἰγύπτῳ, πλανώδιοι ἔμποροι μεταπωλοῦσιν εἰς τοὺς προσερχομένους ἐκεῖ ξένους ἀρχαῖα ἀγαλμάτια, κοσμήματα, νομίσματα, ἀβάσκαντα, ἀγγεῖα καὶ ὅ,τι ἄλλο περιέχουσιν οἱ ἀρχαῖοι αἰγυπτιακοὶ τάφοι καὶ πολλάκις καὶ αὐτὸν τὸν περιεχόμενον ἐν αὐτοῖς νεκρόν, ἐπιμελῶς διατηρούμενον μεταξὺ περιδεμάτων καὶ τελαμώνων καί, ὡς γνωστόν, *μομμίαν*, ἐπικαλούμενον.

Ἀλλά, ἀγνοεῖτε ἴσως, ὅτι πωλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι καὶ τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀνακαλύψητε, ὀρύσσητε καὶ συλήσητε ἔτι τάφον τινὰ τοιοῦτον. Ὑπάρχουσιν ἐκεῖ Ἄραβες ἀναζητοῦντες παρὰ ταῖς ἀρχαίαις πόλεσιν αὐτοὺς καὶ κατορθώνουσι πράγματι διά τινος εἰδικοῦ αὐτοῖς τρόπου ν' ἀνευρίσκωσι τὰ μέρη, ἔνθα κρύπτονται τάφοι ἀσύλητοι μέχρι τοῦδε. Σημειοῦσι δὲ τότε τὸ μέρος καὶ σπεύδουσι νὰ εὕρωσιν ἀγοραστήν, ὃν ὁδηγοῦσιν ἐκεῖ, ἅμα ὡς λάβωσι τὸ ζητούμενον παρ' αὐτοῖς χρῆμα, καθόσον τοῦτο στοιχίζει οὐκ ὀλίγον, καὶ εἶναι συνειθισμένοι, γνωρίζοντες τὰς συγκινήσεις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐδοκίμασεν ὁ Αὔγουστος Μαριέτ, ὁπόταν ἀνεκάλυψε τὸ Σεράπιον τῆς Μέμφιδος καὶ τόσας ἄλλας θαυμασίας ἀρχαιότητας.

Ἀκρ βῶς δέ, ὁπόταν διηρχόμεθα ἐκ Θηβῶν, εἷς τοιοῦτος ἀρχαιοκάπηλος μᾶς ἐπλησίασε καὶ ἠρώτησε τὸν λόρδον Οὐϊλδμώρ, ἐὰν θέλῃ νὰ τῷ πωλήσῃ ἕνα τάφον πρὸς ἐξόρυξιν.

(*) Μηναγύρτης, ἐπαίτης Περσίας, Δερβίσης.

Ὁ φίλος μου ἐδέχθη τὴν πρότασιν ἐνθουσιωδῶς καὶ τῷ προεπλήρωσε μάλιστα τὸ ἥμισυ τῆς συμφωνίας.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἠρξάμεθα τῆς ἐξορύξεως τοῦ τάφου μετὰ συνοδείας πελωρίων φελλάχων· καὶ δὲν ἠργήσαμεν νὰ φέρωμεν εἰς φῶς μίαν σφίγγα ἐκ γρανίτου, εἶτα ἑτέραν καὶ κατόπιν σειρὰν τοιούτων, αἵτινες ἔφερον πρὸς ἐπίσημον τάφον. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν ἔλειπον καί τινες ἦσαν ἐκτοπισμέναι πλέον ἢ ἧττον τῆς θέσεώς των. Ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη, ὡς ἐκ τῆς χρονοτριβῆς ἀπῄτει νὰ μένωμεν ἐκεῖ ἐπί τινας ἡμέρας, διεμένομεν ὑπό τινα σκηνήν, κομισθεῖσαν ἡμῖν ἐπὶ τούτῳ. Τὴν τρίτην νύκτα, ἐνῷ ἐκοιμώμεθα, ἦλθον ἐσπευσμένως καὶ μᾶς ἀφύπνισαν, λέγοντες ἡμῖν, ὅτι ἡ σκαπάνη τοῦ ἐργάτου εἶχε προσκρούσῃ ἐπὶ ὀρειχαλκίνης θύρας, ἣν ἀμέσως ἐκαθάρισαν ἐκ τῆς ἄμμου. Ἐσπεύσαμεν ἐπὶ τόπου καὶ τῇ βοηθείᾳ ἀνημμένων πυρσῶν, ἐβεβαιώθημεν, ὅτι δὲν μᾶς ἠπάτων. Ὁ λόρδος Οὐϊλδμὼρ ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς. Μετὰ δὲ πολλῆς προφυλάξεως ἤνοιξαν τὴν θύραν καὶ πρῶτος εἰσῆλθεν οὗτος ἐντὸς τοῦ ὑπογείου.

Ἐπὶ τῆς προκαιωνίου ἄμμου διεκρίνοντο τὰ ἴχνη σανδάλων ἱερέως, ὅστις τελευταῖος, φαίνεται, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης πρὸ τριῶν περίπου χιλιάδων ἐτῶν. Μετὰ προσοχῆς δὲ καὶ περιεργείας συνάμα παρετηροῦμεν καὶ τὰ ἐλάχιστα, βαθμηδὸν προχωροῦντες ἐντός.

Διάφορα δωμάτια εὑρίσκοντο κατὰ σειρὰν καὶ παραλλήλως τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καταλλήλως καὶ πλουσίως κατὰ πένθιμον ὄψιν διεσκευασμένα. Εἰς δὲ τοὺς τοίχους, παραδόξως οἱ χρωματισμοὶ διετήρουν ἔκτακτόν τινα νωπότητα καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἀπὸ τῆς προτεραίας εἶχον διασκευασθῆ οὕτως.

Βεβαίως, ἐσκεπτόμεθα, ἐν ὅσῳ ἐπροχωροῦμεν, ὑψηλόν τι πρόσωπον, ἀνὴρ ἢ γυνὴ θὰ ἔχῃ ταφῇ ἐν τοιούτῳ πολυτελεῖ καὶ ἀξιοπερίεργῳ διαμερίσματι.

Μετ' οὐ πολὺ ἀφικόμεθα ἐν τῇ μᾶλλον ἀπωτέρῳ τοῦ ὑπογείου αἰθούσῃ, ὅπου ὁ ἀὴρ καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον δύσπνευστος καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε παμμεγέθης σαρκοφάγος ξύλινος, χρωματισμένος καὶ κεχρυσωμένος.

Ὁ λόρδος Οὐϊλδμὼρ διέταξε τότε τοὺς φελλάχους ν' ἀφαιρέσουν ἐκεῖθεν τὸ κιβώτιον καὶ μεταφέρουν ἔξω τὸ λείψανον ἐκείνου ἢ ἐκείνης, ἥτις θὰ ἤθελε βεβαίως διὰ παντὸς καὶ αἰωνίως ν' ἀνεπαύετο ἐν εἰρήνῃ ἐν τῇ ὡραίᾳ ταύτῃ τελευταίᾳ κατοικίᾳ της.

Μόλις ἡμέρα ἐγένετο, ἀφῃρέσαν τὸ κάλυμμα τῆς σαρκοφάγου καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῶν ἀπεξηραμένων εὐωδῶν ἀνθέων καὶ ἀρωμάτων, δι' ὧν περιέβαλλον τότε τοὺς νεκροὺς ἐξῆλθε εὐωδία τις ἀλλόκοτος, ἀπὸ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν κεκλεισμένη ἐκεῖ μετὰ τῆς μομμίας.

Τότε μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἤρχισαν ν' ἀπαλάττωσι τὴν μομμίαν τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν δεμάτων καὶ ἐπιδέσμων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεφάνη τὸ πρόσωπον παραδόξως διατηρούμενον, ἐν καλλίστῃ καταστάσει. Ἦτο τὸ σῶμα νεαρᾶς γυναικός, ἥτις ἐφαίνετο οὖσα ὡραιοτάτη εἰς τὸν καιρόν της. Ὀφθαλμοὶ ζωηροὶ καὶ σμαλτώδεις διετηροῦντο ὑπὸ τὰ ἀπεξηραμένα αὐτῆς βλέφαρα. Τὰ δὲ λεπτά της χείλη ἀπεκάλυπτον ὡραιοτάτους λεπτοφυεῖς ὀδόντας καὶ ὡς τὸ γάλα λευκούς. Οἱ βαλσαμώσαντες αὐτὴν εἶχον μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας διασκευάσει τὴν ὡραίαν καὶ πυκνοτάτην αὐτῆς κόμην, ἥτις ἐφαίνετο ἔτι κανονικὴ καὶ μεταξώδης, τὰ δὲ εὑρισκόμενα παρ' αὐτῇ κοσμήματα, πολύτιμοι λίθοι καὶ χρυσᾶ ἀντικείμενα, ἅτινα ἐστόλιζον τότε τὸ ὡραῖον αὐτὸ σῶμα, ἐφαίνοντο ἔτι καὶ τώρα προσδίδοντα αὐτῇ μεγάλην λαμπρότητα.

Ὁ λόρδος Οὐϊλδμὼρ ἐγνώριζε τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων, τὴν ἱερὰν γραφὴν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων καὶ μοὶ ἐξήγησεν, ὅτι οἱ ἐπὶ τῆς σαρκοφάγου κεχαραγμένοι χαρακτῆρες ἐδήλουν, ὅτι ἡ μομμία αὕτη ἦτον ἡ Φίλοκρις, μεγάλη ἱέρεια τοῦ Ἀμμῶνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας Τουτμὲ τοῦ Γ', ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων βασιλέων τῆς δεκάτης ὀγδόης δυναστείας.

Αἴφνης ὅμως μεταξὺ τῶν περιδεμάτων, ἅτινα περιέβαλον τὸ σῶμα τῆς μομμίας, ἀντικείμενόν τι κεχωρισμένον, εἶδος ταινίας ἐκ παπύρου εἵλκυσε τὴν προσοχήν του. Μετὰ πολλῶν δὲ προφυλάξεων ἐκτυλίξας αὐτήν, χωρὶς νὰ διαρραγῇ, προσεπάθησε νὰ ἐξεύρῃ τὴν ἔννοιαν τῶν εὑρισκομένων ἱερογλυφικῶν σχημάτων.

Τὸν εἶδον ὅμως ἀνελπίστως νὰ ὠχριάσῃ.

— Τί εἶναι; τὸν ἠρώτησα.

— Περίεργον πρᾶγμα, ἐμορμύρισεν.

— Ἀλλὰ τί τρέχει;

— Πολὺ περίεργον, ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη.

— Τί; τί λέγει;

— Ἰδού, φίλε μου, μοὶ λέγει μετ' ἐκστάσεως: Ἰδοὺ τὶ γράφει: «Ὅστις συλήσῃ τὸν τάφον μου, θὰ ἴδῃ τὸ σωμα του διαλυόμενον καὶ οὐδ' ἴχνος ἐξ αὐτοῦ θὰ μείνῃ πρὸς ταφήν».

Ἐγὼ ἐγέλασα ἀμέσως μετὰ τοῦτο.

— Τί, τῷ λέγω τότε, μήπως τοῦτο σὲ ἐκπλήττει;

— Ἄ, ὄχι, μοὶ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ μετά τινος ὑποκρύφου στενοχωρίας

Ἀφοῦ ἐτελείωσε πᾶσα σχετικὴ ἐργασία καὶ προσελάβομεν ἐκ τῶν λειψάνων αὐτῆς ὅ,τι μᾶς ἐνδιέφερεν, ὁ λόρδος διέταξε νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν ἀναχώρησίν μας καὶ σχηματίσας κιβώτια τῶν ἀντικειμένων τούτων ἀπέστειλεν αὐτὰ εἰς Ἀγγλίαν, εἰς τὸ οἰκογενειακὸν αὐτοῦ μέγαρον, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Κέντ.

Ἔκτοτε ὅμως τὸν ἔβλεπον πάντοτε κατηφῆ. Ἀπέφευγε νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ, τῆς μομμίας καὶ τοῦ παπύρου, ἤλλαζε δὲ ὁμιλίαν, ὁσάκις ἐγὼ ἔφερον τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸ μέσον. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι περιέπιπτε συνήθως εἰς βαθυτάτας ὀνειροπολήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας μετὰ κόπου κατώρθωνον νὰ τὸν ἐξαγάγω.

Ἐν Βομβάῃ, ἔνθα ἀπεβιβάσθημεν βραδύτερον, ἐφάνη κάπως ἀναλαμβάνων τὸν πρῶτον αὐτοῦ εὔχαριν χαρακτῆρα καὶ ἐπειδὴ ὤφειλον μετ' ὀλίγον νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν θέσιν μου, ἀπεφασίσαμεν, ἵνα, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν, μεταβῶμεν εἰς τὸ κυνήγιον τῶν τίγρεων καὶ φονεύσωμεν ὁμοῦ τὴν πρώτην.

Ἡ θήρα αὕτη διωργανώθη ἐν τάχει καὶ ἀπήλθομεν ἐπὶ τόπου, πρῶτον σιδηροδρομικῶς καὶ εἶτα διὰ τοῦ ἐλέφαντος.

Τὸ λυκαυγὲς τῆς ἑπομένης εὑρισκόμεθα εἰς τὸ καρτέρι, πλησίον ρύακος, ὅπου τὰ μικρὰ τῶν τίγρεων προσήρχοντο νὰ πίωσιν ὕδωρ. Εἴχομεν δὲ τοποθετηθῇ ἀρκούντως μακρὰν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, ὅπως μὴ ἐμποδιζόμεθα εἰς τὴν βολὴν καὶ βοηθούμεθα ἑκάτερος ὑπὸ μερικῶν ἰνδῶν ὑπηρετῶν.

Οὕτως ἀνεμένομεν ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ τὰς τίγρεις, ὅτε μετ' οὐ πολὺ μία τοιαύτη, θαυμασία βασιλικὴ τίγρις ἀνεφάνη αἰφνιδίως εἰς ἑξήκοντα ὑάρδας ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἔνθα παρεμένευεν ὁ λόρδος Οὐϊλδμὼρ, ὅστις ἀμέσως σκοπεύσας, ἐπυροβόλησεν. Ἡ βολὴ ἀτυχῶς, μολονότι, ὡς προείπομεν, ὁ λόρδος ἦτο θαυμάσιος σκοπευτής, ἠστόχησεν. Ἀγανακτήσας δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἀναπληροῖ τὸ ὅπλον του καὶ πυροβολεῖ ἐκ νέου, ἀλλὰ καὶ τότε ἑτέρα ἀτυχία ἐπηκολούθησεν. Ἡ ἐσπευσμένη δὲ βία του τὸν κάμνει νὰ μὴ προσέξῃ καλῶς καὶ ἡ ἐκπυρσοκρότησις εἶχε γίνῃ, πρὶν ἢ καλῶς διευθετηθῇ ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ τὸ φυσίγγιον εἶχε σφηνωθῇ ἐν τῇ ὀπῇ.

Ἕως οὗ δὲ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν, ἡ τίγρις πηδᾷ κατ' αὐτοῦ, τὸν καταξεσχίζει διὰ τῶν ὀνύχων της καὶ διὰ τῆς πελωρίας σιαγόνος της ἤρξατο νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τεμάχια ἐκ τοῦ σώματός του. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸν καταφθάσω, ὅτε βλέπω τοὺς ἰνδοὺς ὑπηρέτας μας ἐν τρόμῳ φεύγοντας τῇδε κακεῖσε.

Ἡ τίγρις τότε σύρουσα τὸ ἐπίλοιπον σῶμα τοῦ λόρδου ἔφερεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ δάσους, ὅπου καὶ ἐξηφανίσθη.

Εἷς Ἰνδὸς εἶχεν ἀναρριχηθῇ ἐπί τινος φοίνικος καὶ μὲ ἐξώρκιζε νὰ πράξω τὸ αὐτό, ὅπως σωθῶ.

Ἀνῆλθον καὶ μετ' ὀλίγον, ὅτε προσῆλθον οἱ ἄλλοι ἰνδοί, ἄνθρωποί μας, ἀνεζητήσαμεν τὸν ἀτυχῆ λόρδον, οὗτινος μόνον τεμάχιά τινα ἐκ τῶν ὀστῶν του καὶ ράκη ἐκ τῶν αἱμοφύρτων ἐνδυμάτων του ἀνεύρομεν.

Μικρὰ σιωπή, ὀλίγον ἀγωνιώδης ἐπηκολούθησε τὴν τελευταίαν ταύτην περικοπὴν τῆς ἀφηγήσεώς του, ὅτε ὁ συνταγματάρχης Χόβαρτ προσέθηκεν ἐν τέλει:

— Ἴδατε; ἡ μομμία τὸ εἶχεν ἀκριβῶς προείπει.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ Henri Malo).

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Τὴ χάρι της γιορτάζ' ἡ Παναγιὰ
Μικροί, μεγάλοι προσκυνοῦνε
ὅλοι πηγαίνουνε στὴν Ἐκκλησιὰ
μιὰ προσευχὴ θερμὴ νὰ ποῦνε.

×

Δύο ζητιάνοι μοναχά, συμμένοι
στῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σκαλοπάτι
κι' ἀμματοι, κουρελιασμένοι
ζητοῦν μισθὸ ἀπ' τὸν διαβάτη.

×

Ἡ ἐκκλησιὰ σὲ λίγο ἀπωλᾷ
καὶ κάθε χριστιανὸς ἀφήνει
στὸν ἕνα ζήτουλα ὅταν περνᾷ
κάτι τι ἐλεημοσύνη.

×

Τὸν ἄλλο ἡ τύχη κατατρέχει
εἶναι τὸ αἱμά του πικρὸ
Σ' αὐτὸν κανένας δὲν προσέχει
ὅλοι τοῦ θέλουνε κακό.

×

Ἡ καρδιὰ τοῦ ζήτουλα ρογιάζει
κρύο νερὸ τὸν περιχάει
καὶ ἕνα παράπονο δὲν βγάζει
τέτοια ἡμέρα νὰ πειράῃ.

×

Τὸν πόνο του, τὸ δάκρυ μαρτυρᾷ
ποῦχει βαθειὰ μέσ' τὴν ψυχή του
ὁποῖος δὲν πάθει τέτοια συφορὰ
δὲν εἶδε πίκρα στὴ ζωή του!

×

Στὴ θλίψι μέσα ποῦ παραδέρνει
κρύβει χαρὰ τὸ πρόσωπό του
καὶ νιώθει μιὰ δύναμι νὰ πέρνῃ
τὴ σκοτεινιὰ ἀπ' τὸ μέτωπό του.

×

Καὶ βουδὸς στὴ Παναγιὰ ἐλπίζει
ἐ' τὄνομά της προσκυνάει.
Ξάφνου μιὰ λάμψι τὸν φωτίζει.,...
τὴν βλέπει 'μπρός του νὰ περνάῃ,

Μίλτων Βιτάλης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τῇ Πινακοθήκῃ.
— Αἴ, πῶς εὑρίσκεις τὴν εἰκόνα μου;
— Ἐν εἰλικρινείᾳ, δὲν εἶναι ὡραία.
— Ἀληθῶς;
— Ναί, ἀλλὰ σᾶς ὁμοιάζει ὅμως.

Ἐν τῇ συναναστροφῇ τῆς Κυρίας Δ... ὁ ἀειθαλλὴς κ. Κ... συναντᾶ τὴν ὡραίαν Κυρίαν Τ.... ἥτις ἐρωτᾶ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Κυρίου καί εἶτα τὸν κολακεύει διὰ τὴν διαρκῆ νεότητά του.

— Κυρία μου, τῇ ἀπαντᾶ ὁ κ. Κ.... προσκλίνων, εἶμαι διαρκῶς νέος διὰ νὰ σᾶς εὑρίσκω θελκτικωτάτην καὶ ἀρκετὰ γέρων διὰ νὰ δύναμαι νὰ σᾶς τὸ βεβαιώσω.

Καθ' ὁδόν.

Κύριός τις ἐξ ἀπροσεξίας ἐπάτησε τὸν πόδα μιᾶς Κυρίας.

— Ἀνόητε, βλάκα, τῷ λέγει ἀμέσως αὕτη μετὰ θυμοῦ, δὲν βλέπεις;

— Συγγνώμην, Κυρία, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, δὲν τὸ ἤθελον, ἔπειτα, οἱ πόδες σας εἶναι τόσον λεπτοὶ καὶ μικροσκοπικοί, ὥστε δὲν κατώρθωσα νὰ τοὺς ἴδω.

Τότε ἡ Κυρία εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν κολακείαν, τῷ ἀπηύθυνε τὰ εὐαρεστότερα αὐτῆς μειδιάματα.

Ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ ὁ κατηγορούμενος ἀπαγγέλλει μακρὰν ἀπολογίαν, ἣν εἶχεν ἐκμάθει ἐκ στήθους. Διακόπτων δὲ αὐτὸν ὁ πρόεδρος, ἐν ἀγανακτήσει:

— Αἴ, ἀνακράζει ὁ ὑπόδικος, ἔχετε καὶ σεῖς ὑπομονήν. Ἐὰν βαρύνεσθε, νὰ μὲ ἀκούσετε, βαρύνομαι καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς βλέπω.

Ἐν τινι συναναστροφῇ, ἄλλοι ἐπῄνουν τὰς ξανθὰς καὶ ἄλλοι τὰς μελαγχροινάς, ὅτε μία κυρία παρακαλεῖ τὸν σύζυγόν της νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

— Ἡ Κυρία μου, λέγει οὗτος τότε, ἦτον ξανθὴ καὶ τώρα εἶναι μελαγχροινή, ἑπομένως νομίζομεν, οὐδὲν παράπονον ἔχω δι' αὐτήν.

Ὁ Ἀγησίλαος μετὰ σοβαρότητος:

— Μαμά, σὲ παρακαλῶ μὴ σβύσῃς τὸ φῶς τὸ βράδυ.

— Διατί τοῦτο παιδί μου;

— Διότι ἀπόψε θέλω νὰ ἴδω ὄνειρον.

Μεταξὺ ἑνὸς μικροῦ καὶ μιᾶς μικρᾶς.

— Διατὶ ὁ ποντικὸς ἔχει μακρυὰ οὐρά; εἰξεύρεις, Πιπίτσα;

— Νά, γιατὶ ἕως ὅτου τὴν φάγῃ ἡ γάτα, αὐτὸς ἔχει φύγῃ.

Μεταξὺ δύο ἰατρῶν κατόπιν ἐγχειρίσεως λαπαροτομίας ἀποτυχούσης καὶ σπευδόντων ν' ἀπέλθωσι μετὰ τὴν συρραφήν.

— Μοῦ λείπει μία ψαλλίς, μήπως κατὰ λάθος τὴν ἔβαλες εἰς τὴν ἐργαλειοθήκην σου, ἐρωτᾶ ὁ εἷς τὸν συνάδελφόν του.

— Ὄχι! ἀλλὰ μοῦ φαίνεται τὴν ἄφησες ἐντὸς τῆς κοιλίας, τῷ ἀπαντᾷ ὁ ἕτερος.

Εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις.

— Φέρτε ἄρμ! διατάσσει ὁ δεκανεύς.

— Πάρτο! ἀναφωνεῖ εἷς νεοσυλλέκτης, νομίζων, ὅτι ὤφειλε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὅπλον του.

Ὁ Περικλῆς ἐρωτᾶ τὸν ἐξάδελφόν του: Νῖκον, πότε ἐγεννήθη. Καὶ καθὼς ἤκουσε ὅτι ἐγεννήθη τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἀνέκραξε:

— Τί σύμπτωσις, νὰ γεννηθῇς τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς σου καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν λουκουμάδων.

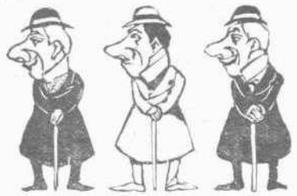

Ἄκρον ἄωτον φρονήσεως.

Ἀποφεύγετε νὰ ἐρυθριάσητε πρὸ τῆς ἀπειλῆς, διότι ἐρεθίζετε τὸν ἐχθρόν σας.

Ἀφορισμός.

Ὁ κάμνων καλὸν γαμβρόν, ἀποκτᾷ ἕνα υἱόν, καὶ ὁ κάμνων κακὸν γαμβρόν, χάνει μίαν κόρην.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθη τὸ προαγγελθὲν ἔργον τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Θρασυβούλου Βλησίδου,

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ

Τὸ ὡραῖον τοῦτο παιδαγωγικὸν σύγγραμμα εἶνε ἀληθῶς τύπος φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας, ἐν ᾧ ἐν συνδυασμῷ ἁρμονικωτάτῳ ἁμιλλῶνται ἡ καλλιέπεια τοῦ κειμένου, ἡ περιεκτικότης καὶ ταξινόμησις, τὸ καινοφανὲς τῆς πολυτελοῦς ἐκτυπώσεως καὶ ὁ πλοῦτος τῶν καλλιτεχνικωτάτων καὶ λίαν θεαματικῶν εἰκόνων. Ἀληθῶς τὰ «Στοιχεῖα Γεωλογίας» τοῦ κ. Βλησίδου, ἀποτελοῦσιν ἔξοχον διάκρισιν μέσῳ τῆς πολυτόμου σχολικῆς βιβλιοθήκης. ἥτις, σπανιώτατα δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι, φιλοξενεῖ ἐκδόσεις τοιαύτας, ἐνδεικνυούσας οὐχὶ χρηματισμόν, ἀλλ' ἐνθουσιώδη ἀγάπην πρὸς τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον. Ἄλλως τε δὲ τυχόντα καὶ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ διακεκριμένου Γεωλόγου κ. Κ. Μητσοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, βεβαίως εἶνε τὸ μόνον κατάλληλον εἰς τὸ εἶδος του σύγγραμμα διὰ τὰ Γυμνάσια, σύμφωνον δὲ πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου καὶ προσιτὸν καὶ τοῖς μᾶλλον ἀπόροις τῶν σπουδαστῶν, τῆς τιμῆς αὐτοῦ ὁρισθείσης μονοδράχμου.

Οἱ κ. κ. καθηγηταὶ διευθυνταὶ ἐκπαιδευτηρίων καὶ βιβλιοπῶλαι ἐλευθέρως δύνανται νὰ ζητήσωσιν ἐν ἀντίτυπον, ὡς δεῖγμα, ἀπευθυνόμενοι:

Πρὸς τὸν κ. Θρ. Βλησίδην
ὁδὸς Καλλιδρομείου ἀρ. 32, Ἀθήνας
Ἢ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Ε. Μ. Μιτυλήνην. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Προσεχῶς γράφομεν. — *Δ. Μ. Πύργον.* Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν. — *Α. Π. Βομβάην.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας μὲ χρήματα. — *Α. Α. Consple.* Δελτάριον ἐλήφθη. Φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. Γράφομεν καὶ ταχυδρ. — *Ν. Δ. Αἴγιον.* Ἠλλάξαμεν διεύθυνσιν. Γράφομεν. — *Π. Β. Πύργον.* Βραχεῖα ἐλήφθη. Γράφομεν. — *Δ. Χ. Βουκουρέστιον.* Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν, δύνασθε ἀποστείλητε. — *Θ. Κ. Μελίτην.* Περίεργον, στέλλομεν ἐκ νέου καὶ γράφομεν. — *Η. Ν. Ἀργοστόλιον.* Δελτάριον καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθησαν. Διεύθυνσις ἡλλάγη. Εὐχαριστοῦμεν. — *Π. Μ. Κωνσταντσαν.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Θὰ φροντίσωμεν, ἡσυχεῖτε. Παραγγελία σας ἀποσταλήσηται, ὡς γράφετε, ταχυδρομικῶς. — *Δ. Μ. Κέρκυραν.* Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ κ. *Ἰωάννης Καραζήσης*, ἔμπορος διαφόρων ρωσσικῶν καὶ ξένων οἴνων καὶ πνευματοδῶν ποτῶν, ἐν Ὀδησσῷ, φέρει εἰς γνῶσιν τῆς πολυαρίθμου πελατείας του, ὅτι καταγινόμενος εἰς τὴν διάδοσιν ἐκλεκτῶν καὶ ἀμέμπτων προϊόντων, πρωτίστως δὲ Ἑλληνικῶν, οἷον διαφόρων οἴνων καὶ τῶν ἐξαιρέτων Κονιὰκ τοῦ κ. *Ἀνδρ. Καμπᾶ*, ἐπλούτησεν ἐσχάτως τὸ κατάστημά του διὰ τῆς προσθήκης καὶ τῶν *Ἐλαίων* τοῦ γνωστοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐλαιουργείου τῶν κ.κ. Δαμαλᾶ καὶ Πλατῆ, ἅτινα διὰ τῆς εὐαρέστου καὶ ἀρωματώδους γεύσεώς των, τῆς γνησιότητος καὶ διαυγείας των, δὲν λείπουσιν ἀπὸ τὰς καλειτέρας τραπέζας, ἀντικαθιστῶντα τελείως πάντα τὰ εὐρωπαϊκά.

ΜΕΓΑ ΑΛΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΝΕΑ ΑΓΟΡΑ

Τὸ κατάστημα τοῦτο φημίζεται διὰ τὸ ἐκλεκτὸν καὶ εὐθηνόν. Ἡ τελειοποίησις τῆς ἑλλην. ἀλαντοποιΐας εὕρηται ἐνταῦθα. Λουκάνικα, σαλάμια, χοιρομήρια, φιλέτα, ρολὲ καὶ πηκταὶ ἁμιλλῶμεναι μὲ τὰ αὐστριακά. Τὰ χοιρινὰ προέρχονται ἀπὸ εἰδικὰ χοιροστάσια τῶν Ἀδελφῶν Μηλίου. Καθαριότης ἀπόλυτος κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41. Μαγική εἰκών.

Ποῦ εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ κυνηγοῦ ;

42. Αἴνιγμα

Τίς ἄρα δύνατ' ἐξ ὑμῶν, φίλτατοι ἀναγνῶσται, μὲ χυδαιότατον μηδὲν ἀρχαῖον ἄνδρα καὶ κλεινὸν εὐθὺς νὰ σχηματίσῃ ;

43. Αἴνιγμα

Μίαν πρόθεσιν καὶ δύναμιν θαλάσσης
Ὁ κόσμος εὐλαβῶς λατρεύει
καὶ θαύματα ἐξ αὐτοῦ γυρεύει
φαντάσθητι λοιπὸν ἐν πλοῖον
νὰ προσκυνᾶς ὡς ὄνομα ἁγίων.

44. Γρῖφος

Τὰ δύο Μαρ Α 1 ἦν ΧΡ 1 ιμα

Κισσός.

ΛΥΣΕΙΣ 11—12 ΤΕΥΧΟΥΣ

32 Ὁ Βούδας σχηματίζεται τῆς εἰκόνος ἀναστρεφομένης, ἐπὶ τοῦ στήθους του.—33 Πᾶν—ἅμα—Σ. —34 Ὑπ-ἄνδρος —35 Ὁ ὕπανδρος εἶνε ζῶον ὑποζύγιον.

Λύται.—Δ. Λ. ἐξ Ἀθηνῶν 2, Ε. Δράκου ἐκ Πειραιῶς 4, Γαλανὴ Ἑλληνὶς ἐξ Ἀθηνῶν 4, Σπ. Ἡλιόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν 3, Δ. Π. ἐξ Ἀθηνῶν 2, Δ. Γεωργιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 4.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας, ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῶς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (Chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 1/2	τοῖς ἑκατὸν κατ'	ἔτος	διὰ καταθ.	6 μην.
2	»	»	»	1 ἔτ.
2/2	»	»	»	2 ἔτ.
3	»	»	»	4 ἔτ.
4	»	»	»	5 ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἐκτελεῖται οἱαδήποτε μαρμαρικὴ ἐργασία Οἰκοδομῶν, Μνημείων, Ναῶν, Λουτρῶν, Ἀγαλμάτων, Ἐπίπλων ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἐφαρμογῇ παντὸς παρουσιαζομένου σχεδίου κτλ. — *Μεγάλη παραγωγή.* Σχιστῶν μαρμάρων δι' ἔπιπλα καὶ πλακοστρώσεις, διὰ στρώσιμον Ἐκκλησιῶν, οἰκιῶν, Καταστημάτων, Νοσοκομείων, Λουτρῶν, Θεάτρων, Ποικιλία σχημάτων καὶ χρωμάτων εἰργασμένων καὶ μή.

Πλουσία συλλογὴ θερμαστρῶν Ἐξ ὅλων τῶν χρωματιστῶν καὶ λευκῶν μαρμάρων καὶ διαφόρων ῥυθμῶν καὶ σχεδίων ἀπὸ δρ. 100—5000.

Πλουσία Συλλογή. - Μαρμαρίνων κιγκλίδων τορνευτὸν δι' ἐξώστας καὶ κλίμακας. Πωρίνων κιγκλίδων τόρνευτὸν δι' ἐξώστας καὶ κλίμακας κτλ.

Μαρμαρίνων ἀγγείων γλαστρῶν καὶ λεκανῶν τόρνων διὰ νιπτῆρας. - Ἑτοίμων μνημείων διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχεδίων. Φοροσίων δι' ἐξώστας οἰκιῶν, διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχεδίων. — Χυτοσιδηρῶν θερμαστρῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ δρ. 20—500.—Πλακακίων πολυτελείας Ἀγγλίας δι' ἐπιπλα καὶ θερμάστρας ἀπὸ λεπτὰ 50 ἕως δρ 3.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ—Ὁδὸς Περικλέους. Ἀριθ. 16.